

וטהר לבנו

חידושים וחידושים

תזריע

לעילוי נשמת מרן שר התורה: רבי שמריהו יוסף חיים בן יעקב ישראל זצ"ל

ולרפואת: יהושע אלבז בן יקוט אסתר אלבז בת חנה
שהקב"ה יתן להם רפואה שלימה ואריכות ימים טובים
בזכות זיכוי הרבים ואמונתם התמימה.

רפואה שלימה וחצלחה ל: **פאני מלכה בת אסתר דרור סויסה בן פאני**
חיים בן חסיבה
ולהצלחת: בר פרץ בת פאני

כס"ד אלול תש"ב ז"א אצל ר' אברהם בן יוסף חיים זצ"ל
אלוהינו הגדול, מנצח ומחיה, אלהינו ואלהינו
ב"ר יעקב

< העלון מחולק חינם – בשמחה מיועד לקחת לבית ללא תשלום >

זכה נא והשתתף בהדפסת מהדורה חדשה של ספרי "וטהר לבנו"
שמרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל העיד
הספר "מעורר מאוד"

ליראת שמים, למידות טובות, וללימוד תורה

ומרן שר התורה, בקבלתו הספרים שר כמה פעמים בהתלהבות:
"וטהר לבנו בתורתך ודבק לבנו במצוותיך ויחד לבנו לאהבה ולידאה את שמך"
נוסח שלא נמצא בסידורי התפילה ובמקורות

וטהר לבנו - 6 כרכים לחיזוק וזיכוי הרבים
לתרומה והנצחות, ולדמי קדימה כ 150 ₪ לסט, אנא פנו :

יוחנן ריינר 0527120333 106855@gmail.com

אני מאמין שכל שבוע שהדפסת הספר מתעכב זה משמים,
ובנתיים בס"ד נוספים חידושים לספרים, אבל תפילתי שכבר שאזכה להדפיסם ולחלקם בישראל.

וטהר לבנו – תזריע

מה עניין תזריע לשמיני??

והתשובה היא שהיולדת צריכה להביא קרבנות כי בשעת הלידה כשכואב לה מאוד מאוד היא נשבעת אפילו רק בהרהור הלב בלי דיבור שלא תוליד יותר ילדים, ועל זה היא צריכה וחייבת כפרה, **ממילא** גם מיולדת נלמד כמה עלינו לשמור על מה שיוצא מהפה בכל מצב, ואפילו משבועה שלרוב הפוסקים אין לה תוקף.

שהרי האישה שנשבעה משועבדת היא לבעלה, ולכן בפשטות אין שום תוקף לשבועתה, ואין היא צריכה התרה או הפרת הנדר, ובכל זאת היא צריכה קרבן וכפרה, ולכן כאמור גם מיולדת נלמד בכל שכן שאסור לדבר לשון הרע חלילה מתוך ידיעה וצלילות הדעת, ובפרט שהמדבר לשון הרע יודע הוא שאין ממש בהנאה מלשון הרע, כמו אכילתו של הנחש שאין לו הנאה של אכילה של ממש, כי הנחש טועם טעם עפר בכל מאכל.

ומלבד מה שלימדנו רבי ישראל סלנטר על טבע האדם שמסוגל להיות נדיב ונחמד מאוד לדברי קדושה, ומצד שני להיות עז פנים ורע לב ורשע ממש בוויכוח על פרוטה בינו לחברו, ובעל לשון רעה הגרועה מחיית השדה, ויש כאן נקודה נוספת ודומה, שאדם זהיר מאוד בכל שמץ של "טומאה ואיסור לא להכניס לפה", אבל ידו קלה על ההדק "ליצור כביכול בריאה חדשה יש מאין" דהיינו להוציא מגופו דרך פיו ולשונו החוצה בריאה חדשה של טריפות וטומאות על ידי דיבור של לשון הרע ודיבור רע שמייצר בעולם מזיקים ומלאכי חבלה כפי שמביא בעל החפץ חיים בשמירת הלשון, ולכן ומוטל עלינו החובה להשוות את היראת שמים ופחד מעבירה של בין אדם למקום לעבירה של בין אדם לחברו, ונזכה להיות נחמד למעלה ונעים למטה.

אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים

שמחים גם הורי התינוק ולכך הברית מילה נערכת ביום השמיני."

ולכאורה קשה קצת, שאם הכל תלוי בשמחה ובשמחת הברית, מדוע קבעה תורה ברית בשמיני, שיקבע הברית לדוגמא ביום השני מהלידה וכך כולם ישמחו כבר ביום השני, וממילא בגלל השמחה היולדת תתחרט כבר ביום השני משבועתה??

ולא מובן מדוע משמע כביכול שמטבעה היא טמאה 7 ימים, הרי הקב"ה יכול לקצר את טומאתה לפחות מ7 ימים וכך הברית תהיה בפחות מ8 ימים?? הרי זריזים מקדימים למצווה, ולכאורה כדאי הדבר שתוקדם כניסת הרך הנולד בבריתו של אברהם.

ונראה לחדש יסוד עצום, שהרי העובר הזה בבטן אמו למד מהקב"ה את כל התורה כולה, ולמרות שבהר סיני קיבל את כל התורה כולה יחד עם כל נשמות ישראל, בכל זאת במעי אמו למד מריבונו של עולם את כל התורה כולה לא בצורה אחת אלא לפי כל הסגנונות שילמד מרבותיו וכן על פי החידושים שהוא יחדש בתורה שזה חלקו בתורה.

והנה ממשמעות הגמרא שם משמע שבורא עולם בעצמו הוא זה שמלמד את העובר, כפי הפסוק שהביאה הגמרא בעניין "ויורני ויאמר לי יתמוך דברי לבך, שמור מצוותי וחיה" וכן הפסוק הנוסף "בסוד אלוך עלי אהלי", ואם כן קשה מה זה הלשון "מלמדים אותי" – לשון רבים?? הרי הקב"ה אחד יחיד ומיוחד, הוא מלמד את העובר והיה צריך להיכתב "מלמד" בלשון יחיד??

אבל על פי הדברים הקודמים זה מתורץ, שלמרות שבורא עולם מלמד את העובר תורה, בכל זאת כתוב "מלמדים אותי" לשון רבים, כי העובר לומד בכל סגנונות הלימוד שילמד מכל רבותיו ומכל חידושי עצמו במשך כל ימי חייו, ולכן כתוב לשון רבים, שכאילו לא למד מיחיד אלא כביכול למד מרבים.

למה נסמכה פרשת תזריע שרוב ענייניה נגעים ומצורעים, לפרשת שמיני שמסתיימת בענייני מאכלות אסורות???

ומכאן רבי ישראל סלנטר, שידוע שהנגעים באים על עוון לשון הרע, וצא וראה בעוד שרוב בני אדם נזהרים באכילת מאכלות אסורות, ובדקים בעין בוחנת שלא יבלעו חלילה תולעת קטנה, בכל זאת אינם נזהרים כלל בכבוד הזולת, שלועסים אותו בפיהם ובלשונם ובולעים אותו חי, לפיכך סמכה התורה שתי פרשיות אלו, לומר: **כשם שאתם נזהרים במאכלות אסורות, כך תזהרו בלשון אסורה.**

ולמרות שאין שואלים על הדרוש בכל זאת כשיש תשובה טובה בוודאי יש מקום לשאול, ואכן יש להקשות, שאם כן מדוע נכנס באמצע המסר של עניין הלידות של בן ובת??

לכאורה יש מקום לשאול, איך יתכן שמלידה של נשמה יהודית יגרם טומאה ליולדת, למה?? **אדרבה**, שתהיה תוספת קדושה לאמא על שהביאה עוד קדושה ונשמה יהודית לעולם!!!

וראיתי שמפרשים שכל פרישה מקדושה יוצרת טומאה, וכמו המשל שהביא האור החיים הקדוש בתחילת פרשת חוקת שממחיש רעיון זה עם שני כלים של דבש וכו', שחלל שנוצר אחרי שקודם היה מלא בקדושה זה מזמין טומאה.

ולכן יולדת זו שכל ימי הריונה גדל אצלה כחלק מגופה עובר קדוש וטהור שלומד תורה קדושה מהקב"ה, ואוכל כמו אוכלי המן בלי הפרשות של צואה וכדומה נדה ל' ע"ב, לכן כאשר אותו עובר קדוש פורש מהאם, נוצר חלל של קדושה באמא, וזה מזמין טומאה לאם, ולכן היא טמאה על זכר 7 ימים ועל נקבה 14 יום.

והנה כתוב בגמרא נדה ל"א שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי, מפני מה אמרה תורה: יולדת מביאה קרבן?? אמר להם בשעה שכורעת לילד בגלל כאבי הצירים קופצת ונשבעת שלא תזקק לבעלה, לפיכך אמרה תורה תביא קרבן.

ועוד שאלו אותו מפני מה אמרה תורה שבלידת זכר היא טמאה שבעה ובלידת נקבה טמאה ארבעה עשר?? **ענה** להם רשב"י, בזכר שהכל שמחים בו לכן מתחרטת כבר לאחר שבעה ימים ממה שנשבעה שלא תזקק לבעלה שלא תלד עוד ילדים, אבל בנקבה שאין שמחה כל כך על כן היא מתחרטת משבועתה רק אחרי 14, **ומשמע** שגם בזכר היה ראוי שתהיה טמאה שבועיים, אלא שהשמחה בלידת הזכר ושמחת הברית קיצרה את ימי הטומאה.

והנה בגמרא שם שאלה, למה אמרה תורה מילה לשמונה?? **ועונה** הגמרא שלא יהיו כולם שמחים ואביו ואמו עצובים, כי היולדת טמאה לבעלה בשבוע הראשון, אבל ביום השמיני היא טהורה לבעלה, ולכן אז כולם

וטהר לבנו – תזריע

התורה ששכח, וזכיתי וכיוונתי ממש לדברי הדרישה (יור"ד סי' רס"ד ס"ק ב') בשם הר"ר מנחם.

וביום השמיני אכן הרך כביכול סיים את השבעה, והאימא כבר טהורה לבעלה, אז כולם שמחים, ואז אפשר לקיים את מצוות הברית ולחזק את התינוק, שהרך הנוול בכוח מצוות וקדושת ברית המילה יהיה מסוגל להתקדש ולהגיע חזרה לתורה ששכח.

ואכן כך מברכים אותו, כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טוב.

וממשיכה הגמרא: וכשיצא מבטן אמו "בפתח חטאת רובץ" בא מלאך שהוא היצר הרע וסוטר לו על פיו ומשכיח לו את כל התורה שלמד.

וכמובן כפי שכתב הגאון, שהמטרה שמשכיחים לו את התורה היא לטובה, כי כך אדם יוכל בעבודה עצמית לשחזר בקלות את מה שנשכח ממנו.

אבל עדיין הילד שנולד הפסיד במכה אחת את כל התורה כולה – את כל תורת חייו ממש!!! **ועל זה ששכח את התורה התינוק צריך להתאבל ולשבת שבעה**, ולכן גם האימא טמאה 7 ימים, כי ממילא העובר יושב שבעה על

המשך

ועניתי לו, שבעצם הנס העיקרי בקריעת ים סוף הוא כפי שכתב **הרמב"ן**: שבורא עולם השתלט על השכל של פרעה ושל כל הבכירים שלו **שכולם השתגעו**, ולכן הם קיבלו החלטה לא הגיונית ונכנסו לים, שהרי לא הייתה להם סיבה הגיונית שיסכנו את עצמם להיכנס לים שנקרע, הרי נס קריעת ים היה רק בכדי להציל את עם ישראל!!! **ודבר** זה היה ברור למצרים, שהרי בכל ה 10 מכות ראו במפורש שבורא עולם מציל את היהודים ומפלה בין היהודים למצרים!!! **ואכן** הנס היה שהם היו באותו רגע "משוגעים".

ואכן בתפילת ערבית הבנתי מה שאנחנו אומרים כל לילה בערבית, שהתוצאה של קריעת ים וראו בניו גבורותיו הייתה "ומלכותו ברצון קיבלו עליהם" יחד כולם הודו והמליכו ואמרו "ה' ימלוך לעולם ועד", שהבינו שבורא עולם שולט על השכל ועל הדעת ועל הבחירה של בן האדם לעולם ועד הן בפרנסה והן בשידוכים, וכפי שהרחבתי בהגדה בעניין.

אבל ההמשך יותר מפתיע, שאומרים "כי פדה ה' את יעקב, וגאלו מיד חזק ממנו" ולא הבנתי, מי חזק מאתנו, האם המצרים!!! מי החליט שהם חזקים מאתנו!!! אולי אנחנו חזקים יותר מהמצרים, רק שנגזרה גזירה והיינו בגלות לכן הם הצליחו לשעבד אותנו!!! אז מי זה החזק ממנו??? **וקפצתי** בשמחה בתשובה שקיבלתי תוך כדי תפילה מבורא עולם, "חזק ממנו" זה "היצר הרע", כי על היצר הרע הגמרא אומרת יצרו של אדם כל יום מתגבר עליו ואם אין הקדוש ברוך עוזרו "אין יכול לו" – זה החזק ממנו.

ולפי זה היות ובקריעת ים סוף ראה עם ישראל שבורא עולם משתלט על השכל, לכן בשמחה רבה קבלו את מלכותו יתברך, כי אמרו: בורא עולם, אנחנו נשתדל להיות יראי שמים, נברח מניסיונות!! ונסגור פתחים ליצר הרע!!! **ואם** בכל זאת היצר הרע בכל אופן ירצה להשתלט עלינו, אנחנו נבקש מבורא עולם, **אבא תשתלט לי על השכל** - ה' ימלוך לעולם ועד". אמנם גם במצב כזה חייבים לזכור "עזוב תעזוב עמו" שגם עליך החובה לעבוד יחד ולא להפיל הכל על הבא לעוזרך, ובמקרה שלנו זה בורא עולם.

ולכן בכל לילה ובכל שחרית מזכירים את ה' ימלוך לעולם ועד", זה לא רק הזכרת יציאת מצרים בלילה וביום, אלא זה דלק ואנרגיה עצומים לחיזוק, כן, כפי שגאל ה' את יעקב כך יגאלנו מהיצר הרע החזק ממנו לעולם.

ולאור יסוד הדברים שחלל הנוצר מעזיבת הקדושה מיד מתמלא בטומאה השם ירחם, אם כן האם בכה נבכה על שעזבו אותנו ימי הפורים הקדושים שאפילו יום כיפור הוא רק כמו פורים??? האם החלל שנוצר עד חג הפסח חלילה יתמלא בטומאה חיווי???

וגם לאחר מכן כאשר יעברו ימי חג הפסח הקדושים והטהורים, שבהם אכלנו קודש - "מצות", וחיינו באמונה ובקדושה עילאית, ואת "יעלה ויבוא" אמרנו ברגש, **ובהלל** התלהבנו ורקדנו מתוך שמחה וקדושה, ובהללו "עבדי ה'" נדלקנו באש יוקדת, ובמוסף התעלינו טפח מעל הארץ באומרנו "וטהר ליבנו" לעבדך באמת, והנה כאשר יחלוף הפסח האם זה תם ונשלם??? ומה יהיה??? האם עלינו לחשוש ולפחד מהחלל הגדול שנוצר??? מה, האם יהיה בנו את המושג "וטמאה"???

אומנם בפסח יש המשך של ספירת העומר שמחבר אותנו לחג השבועות ואין כאן הפסקה, ואין כאן "חסל סידור פסח" במובן השלילי, כי העבודה של פסח ממשיכה, ביתר שאת בספירת העומר, אז אין חלל כי זה כמו חול המועד ארוך, ובפרט שבדיוק במוצאי שביעי של פסח מתעלים עוד יותר בספירת העומר כי רק מאז סופרים גם שבוע, שאז מתקיים בזה ספירה של ימים ושבועות, שלדעת כמה ראשונים זה מצוות ספירת העומר המושלמת.

אבל זה עידוד קצת רק לאחרי פסח עד חג השבועות, אבל אחרי שבועות וכן אחרי רצף הימים הנוראים וימי חגי תשרי המסתיימים במוצאי שמחת תורה, אז מה אומר ומה אדבר???

וגם איך אפשר להסתפק בספירת העומר כשחסר לנו את המצות וההלל והמוסף וה"יעלה ויבוא"??? וזה כלפינו בתחושתנו כמו טיפה מהים!!!! נכון שחוזרים אלינו התפילין שהתגעגענו אליהם בימי החג, נכון זה מעודד!!! אבל בכל זאת צריך חיזוק נוסף שימלא את החלל שלא תכנס חלילה טומאה!!!!

וברוך השם בליל יום טוב של שביעי של פסח, בורא עולם האיר את עיני וממש בפעם הראשונה בחיי הבנתי מה אני אומר ומתפלל בתפילת ערבית, זה התחיל מכך שיהודי כהן ת"ח המתפלל איתי בבית הכנסת שאל אותי לפני ערבית איך יתכן שאת שירת אז ישיר משה - משה ישיר גם בעת הגאולה השלימה בביאת המשיח וכמבואר ברש"י, וכי מה עניין מרכבות פרעה וחילו ירה בים לזמן הגאולה???

וטהר לבנו – תזריע

להגיע לגאולה השלימה – שבורא עולם השתלט על שכלנו לגמרי ובאופן מוחלט "שכם אחד לעבדך".

ולכן מוסיפים בהשכיבנו "ותקננו בעצה טובה מלפניך, והסר שטן וכו'" כי זה הכוח שעלינו להשתמש יום יום גם אחרי שעברו אלפי שנים מקריעת ים סוף, ולכן זה בתפילת ערבית שבכל יום ויום, שזה חיזוק אמיתי לחיי היום יום לנצח את היצר הרע הבורע בקרבנו.

וזו התשובה לשאלה הקודמת, שמשו רבינו כמו ששר שירת הים בים סוף, כך "אז" ישיר את השירה הזאת - **לעתיד לבוא**, שאז גם יהיה "מלאה הארץ דעה את ה' ויטו שכם אחד לעבדך", שה' ישחוט את היצר הרע, ותהיה שליטה מלאה של בורא עולם בשכל שלנו, **ולכן** אז נזכיר שראינו והכרנו כוח מדהים זה של בורא עולם עוד בקריעת ים סוף, שמשם למדנו איך לנצח את היצר הרע, על ידי שהשלטנו את בורא עולם על שכלנו, וכך ובזכות זה זכינו

על כן, גם כשהסתיים חג הפורים וגם כשיסתיים חג הפסח ושאר החגים הקדושים, לא נרגיש חלל!!! כי עוצמת "שירת הים" תלווה אותנו משך כל השנה, וכאשר "ה' לי - לא אירא", ואין בי חלל וריקנות, כי הקדושה נשארת ביתר שאת וביתר עוז, וה"וטהר ליבנו" של פסח יבער בנו עד שבועות, וממנו עד חגי תשרי, ובכל שבת נתרענן שוב בתפילת מוסף "וטהר ליבנו" אמן ואמן.

ואם נקבה תלד וטמאה שבעים כנדתה וששים יום וששת ימים

אבל הלכה למעשה האם טמאה 80 יום, ובכלל 80 יום יש גם את ה-40 יום של הזכר.

וייתכן שטעם הדבר הוא כפי שביארנו קודם, שקדושת הברית עיקרו תלוי בהמשך החיים, שהבן כשיגדל ישמור כל חייו על הקדושה, ואילו הברית מילה שעושים ביום השמיני זה רק הכניסה למסלול של הקדושה, ולכן אין בכוח קדושת הברית בתחילתה ובכניסתה לצמצם את טומאת האם גם מטומאת לידת הנקבה, כי לפי צערא אגרא, שהשכר זה לפי הצער והעמל, ונכון שעכשיו הבן נכנס לעולם שמירת הברית ועצם זה שנכנס והתחיל זה כבר תוספת קדושה ככל קבלה טובה שאדם מקבל על עצמו, וכל שכן מה שנחרט ונחתם בבשרו, אבל מכל מקום העמל העיקרי הוא לא עכשיו בתחילת חייו אלא בבגרותו.

כפי שמפורש בתורה בלידת זכר האמא טמאה כלפי המקדש 40 יום, ואילו בלידת נקבה האמא טמאה 80 יום, ושואלים המפרשים מדוע אכן אצל הבן יש פחות ימי טומאה מאשר אצל הבת?!

וייתכן שהיות ולבן יש ברית ביום השמיני זה מוסיף קדושה לבן ולמשפחה שהכניסו אותו בברית בשמחה, ותוספת קדושה זו גורמת לזכות את האם בכך שהטומאה שלה תתקצר ל-40 יום, וכמאמר חז"ל "בן מזכה אב", כך גם כאן הבן מזכה ומטהר את האם, ואילו בבת שאין בה קדושה זו, לכן האם טמאה 80 יום.

ולפי זה יש לדון בלידת תאומים הבן עם הבת, כמה ימים תהיה האמא טמאה?? שהרי יש כאן קדושת הברית אצל הבן הזכר, ואם כן ראוי להיות רק 40 יום,

לכן נקבל על עצמנו לזכות את כל המשפחה בקדושה, אותה קדושה שנכנסנו עמה בעוד שאנחנו פעוטות, ולמרות שהיצר נלחם להפילנו ולמרות שהמלחמה הזו נמשכת לאורך ימים עד יום המיתה, בכל זאת נילחם בכל הכוח לשמור על קדושתנו, ולפי הצער והקושי כך השכר והשפעת הקדושה לכל המשפחה כולה, חזקו ואמצו!! לא בשמים היא, ה' עמכם גיבורי חיל!!! עושי דברו קדושים וטהורים למען שמו באהבה.

וילדה זכר

ויש לתמוה במעשה זה קודם כל, וכי ממעשה כזה בלבד יוצא בן צדיק מבטן ומלידה?? האם רק מסיפור כזה בלבד יצא רבי יוחנן הגדול?? וגם הבן השני האם יצא רשע גדול, סך הכל יצא מפקיע שערים על ידי ששמר סחורות, נכון שיש בזה רדיפת בצע ורוע לב, אבל רשע רגיל זה בדרך כלל הרבה יותר גרוע??!

ונראה לתרץ, שמדובר בשתי נשים שהיו ברמה רוחנית גבוהה – צדיקות, ולכן יש השוואה הוגנת ביניהן על תוצאת התנהגותם זו והשלכותיה, ואכן מאשה צדיקה כשיוצא צדיק ועוד נוספה בו קדושה מבטן ומלידה, אכן יוצא צדיק גדול – רבי יוחנן הגדול!!

אבל מהאם השנייה הצדיקה שאכלה לאונסה יצא בן שלעומת צדקות האם ותפילותיה יצא רשע שמפקיע שערים ברוע לב למען בצע ממון, ועדיין גם מאשה צדקנית זו למרות אכילתה ביום כיפור לאונסה לא אמור לצאת רשע מרושע רע לשמים ורע לבריות, ואכן לא יצא בן רשע עד כדי כך אלא רק מפקיע שערים.

כתב הרמב"ן, שלכך נסמכה פרשת לידת הבן והבת לאיסור אכילת מאכלות אסורות שבהם הסתיימה פרשה שמיני, ללמדנו שאכילת מאכלות אסורות על ידי ההורים מעבירה טמטום הלב לילדים הנולדים מהם.

והנה הגמרא יומא פ"ב מביאה משנה שאשה מעוברת שהריחה אוכל ביום כיפור מאכילים אותה עד שתשיב נפשה, כי אין לך דבר שעומד בפני פקוח נפש חוץ מעבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים, ובהמשך מספרת הגמרא שמעוברת אחת הריחה אוכל ביום כיפור והסתכנה כי התגררת מאוד, ולחשו לה יום כיפור היום והיא התגברה והתאפקה, לכן אמרו על עוברת את הפסוק "בטרם אצרך בבטן ידעתיך" ואכן יצא ממנה רבי יוחנן.

מצד שני הייתה מעוברת אחרת שגם היא הריחה אוכל ולחשו לה ולא התאפקה והיא כן אכלה, לכן אמרו על עוברת את הפסוק "זרו רשעים מרחם" ואכן יצא ממנה שבתאי אוגר פירות ומפקיע שערים.

על כל פנים נלמד מכל זה עד כמה מעשה ההורים מזיק לילדים הנולדים להם, שאפילו דבר היתר דחוק כאכילת מעוברת לאונסה ביום כיפור - שהמשנה התירה זאת, בכל זאת זה מזיק מאוד לבן, והימנעות ממנו תורמת מאוד להצלחה הרוחנית של הבן.

וזהר לבנו – תזריע

סיפור להמחשת העניין - המשך

בסדר. לא האמנתי למה שאני רואה!!! מקריב אותה אלי לשמוע האם יש נשימות??? כן!!! היא נושמת רגיל, ועיניה פתוחות והיא רגועה כאילו לא קרה לה כלום, חזרתי מהר חזרה לבית ואמרתי לאשתי, הכל בסדר היא התעוררה!! ואשתי ברגע הראשון חשבה שאני מדמיון או נטרפה עלי דעתי ח"ו, הייתכן שכמה דקות לא היה שום התקדמות אלא להיפך, ופתאום הכל טוב וכרגיל??

לקחתי את הטלפון מאשתי שעוד הייתה באמצע השיחה עם אנשי הצלה, אמרתי להם שלום, הכל בסדר והכל נרגע, הם נדהמו ולא האמינו, והתחילו לשאול ולחקור מה היה, וסיפרתי להם הכל, והם שאלו אולי בכל זאת יש צורך בכונן שיבוא לבדוק??? טענתי שוב, התינוקת בריאה ושלמה, אחרי כמה בדיקות קצרות שביצעתי בעצמי על פי ההוראות שלהם, סוכם שאכן הכל בסדר, "הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו"!!

עד לרגע זה הייתי בטוח שבחיים לא יהיה לי סיפור כזה אישי ומשלי, אבל רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, ראיתי בחוש שבזכות ההקרבה הקשה והמרה שאני בתור אבא עשיתי למען חיזוק רוחני, קיבלתי חזרה את חיי ביתי.

נחשב לי להוסיף, שידדי היקר, השתמש במכשיר שיש בו הגנה ומפוקח מפני מרעין בישין, וידוע לי שהשתמש בזה גם לקרב רחוקים, אבל בכל זאת היות וזה רחוק מהיתר לכתחילה אלא זה כמו המעוברת שהריחה אוכל ביום כיפור שמותר לה לאכול כשיש לה סכנה, אבל בכל זאת אם היא מתגברת על זה יוצא לה ילדים צדיקים, אם כן ממש מושלם מה שעשה ידידי הגדול שפרש גם ממה שמותר בדיעבד ממש ולא לכתחילה בוודאות.

ללמדנו, שאם פורשים מהיתר דחוק - בדיעבד זה מציל חיים ומגן על בנינו ויוצ"ח, ומי שלא פורש מהיתר דחוק "בפרט כשרבנים לוחשים לו להפסיק" הוא מזיק לילדיו אפי' שלא ראו כל התנהגות רעה בחייהם מהוריהם, וק"ו מי שלא פורש ממכשיר טרף הוא מזיק לילדיו, אפילו שהוא לא משתמש לחטאים במכשיר - מלבד האיסור החמור של החזקה מכשיר טרף, וכל שכן אם מוסיף וחוטא רח"ל אפילו שילדיו לא יודעים הם "ניזוקים מאוד" גם ברוחניות וגם בגשמיות. **לכן** עלינו להתחזק מאוד מאוד, והלוואי ונהיה נקיים מעבירות וגם מהיתרים דחוקים, אלא נחיה בלכתחילה ובהיתר גמור, או לכל הפחות נפעל בפיקוח רב מוסמך ומבין שגם ילווה אותנו בהמשך הפיקוח על הבדיעבד באופן קבוע ותדיר.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו

בלי שבת, כי קדושת השבת והנשמה היתירה תחזק ותשלים את התינוק ותכין אותו לברית.

ונשאלת השאלה, אם אכן כל עיקר חיזוקו של התינוק זה על ידי שעברה עליו שבת, אם כן למה תינוק שנולד דקה לפני שקיעה של סוף שבת, יכולים לעשות לו ברית בשבת הבאה עם תחילת שחרית של שבת?? הרי לא עברה עליו שבת שלימה???

ונראה לחדש, שנגיעה של יהודי 21 שבתות אפילו לא שבתות שלימות יש בהם עוצמה כמו שבת אחת שלימה, וייתכן שגם עדיפה ממנה, וקצת ראייה לדבר, שהרי לא מצאנו בספרים שום עניין לאחר את הברית בשבת ולכוון שיחד עם השבת שעברה יעברו עליו 24 שעות שלימות של שבת!!!

וכאן המקום לספר סיפור אמתי שקרה בליל שני השבוע לידידי הירושלמי רב שלמה גפנר שליט"א, וכך כתב לי: השעה 11:30 בלילה אני יושב לי בביתי רגוע, והכל כרגיל כמו כל יום.. עד שלפתע קרה מקרה הגרוע מכל, כשביתי הטריה בת פחות משבועיים מקיאה ונחנקת!!!!

הפאניקה מתחילה, אני ישר קופץ ממקומי תופס את התינוקת בידי, בניסיון לשחרר לה את הגודש שהצטבר לה בגרון, אך ללא הצלחה.. אשתי צועקת ובוכה "טאטע תעזור" אני לא מסוגלת!!! ואני עם התינוקת בידיים שמפרפרת ולא מראה שום סימן של נשימות, עברה מעל דקה והתינוקת עדיין לא נושמת והיא גם מתפתלת בניסיונה לחיות, אשתי שואלת בדמעות מה לעשות?? אני עונה לה תחייגי 1221 לארגון הצלה.

תוך כדי עבר בראשי מחשבה, אולי תשבור את הסמארטפון לזכותה??! רגע אחרי אני אומר לעצמי: "לא, אני לא יהיה מהתמימים שמאמינים בסגולות האלה"!!! התינוקת כבר כמעט ברגעיה האחרונים היא אפילו כבר לא מנסה לנשום, אני כבר על סף ייאוש, מתלבט האם לנסות לעשות לה החיאה, ואשתי עדיין על הקו עם אנשי הצלה צועקת להם בטלפון בשיא הלחץ.

ואז ברגע האחרון חזרתי לחדרי מעביר את התינוקת ליד אחת וביד השניה תופס את הסמארטפון, שרק לפני כמה דקות ישבתי אתו וכתבתי בו ובכל הכח העפתי אותו לרצפה, אני רואה שהפון עדיין חי, הרמתי אותו וזרקתי אותו שוב בכח על הרצפה, וממלמל לעצמי "רבש"ע שזה יהיה במקום התינוקת", ורצתי מהר למרפסת בכדי להזרים לה קצת חמצן מהאוויר הצח.

לא עברה חצי דקה, ופתאום התינוקת החמודה פותחת את עיניה, ומסתכלת עלי כאילו אומרת לי אבא הכל

האור החיים הקדוש מביא את המדרש דברים ו' א' ששואל מדוע ניתנו 8 ימים עד למילה, ועונה המדרש שהקב"ה ברחמיו רצה שגופו של התינוק יתחזק, כמו שבהמה עד 8 ימים אסור להקריבה על המזבח.

ומקשה האור החיים הקדוש שאם הסיבה היא בשביל שיתחזק גופו של תינוק, הרי פעמים שאין זה 8 ימים אלא קצת יותר 6 וחצי יום??! כי אם נולד דקה לפני השקיעה זה נחשב שכבר עבר עליו יום ראשון, ובדקה הראשונה של תחילת בוקר שמיני כבר אפשר למול אותו, ואם כן אין כאן אפילו 7 ימים מלאים??

לכן ביאר האור החיים הקדוש, שהכוח הוא כפי שכתב הזוהר ח"ג צ"א, שהעיקר הוא שיעבור על התינוק שבת קודש, וכמפורש במדרש רבה אמור פרשה כ"ז שאין מילה

וַיִּהְיֶה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל – תִּזְרִיעַ

וכמו שתירצנו קודם שנגיעה של התינוק בחלק מ-2 שבתות היא כמו ואולי גם עדיפה משבת אחת שלימה, ולכן מעלתך עצומה היא, שהרי אפילו ספירת העומר שיש חובה שיהיו "תמימות" המספר הוא רק 49 ולא יותר, ואילו אתה הגעת 148 ימים רצופים ותמימים של קדושה.

וכמו כן אם שכח בלילה לספור ספירת העומר יספור ביום בלי ברכה ובשאר הלילות יחזור לברך ככולם ובברכה, כי אנחנו בני אדם עשויים מחומר, ובמסלול ארוך ישנן מעידות, ואם בכל מעידה יחזור לאחור ולהתחלה או יפסיד לגמרי הרי שהאדם יתייאש ויאבד את הקסם של המספר הגדול והעוצמתי, לכן אם מיד לאחר המעידה אתה מתגבר מחדש, כמו שמיד בבוקר התעשתה וספרת ספירת העומר שאתה ממשיך לספור עם ברכה, כך גם אם כן תתחזק מיד שוב ותעצור את הנפילה ותצמצמה תוכל להמשיך לספור במספר הישן.

וכאן המקום להאיר, שהרי נוהגים ע"פ הרמ"א יור"ד רס"ה י"ב, לעשות בליל שבת של לידת הבן התכנסות לסעודה הקרוי "שלוש זכר", ואולי זה על פי דברי המדרש והזוהר הקדוש, שהנשמה החדשה טועמת ומתחזקת מעצמותה של שבת, או כפי שאמרנו בתחילת הפרשה שהנשמה מתנחמת מאבלותה על שכחת התורה, ועל כן ראיתי שאוכלים חומס – "ארב"ס" שהוא מאכל עגול כסימן של אבילות, ואולי בדרך צחות הציבור מעדיפים אותם רכים ואולי זה לא רק בשביל הנוחות והטעם, אלא אולי גם כי טמון בזה רמז שכשהם רכים הצורה העגולה משתנית בקלות, כי ביכולת ורצון האדם להפוך את "אבלות שכחת התורה" שגם המלאך לאדם כשנולד, להיפך "הכנה לידעת התורה בנקל" שעל ידי התמדת בתורה הוא ישחזר בקלות מה שנשכח ממנו בלידתו, אבל זה יהיה תורתו שלו, תורה שבאה לו על ידי עמל וגייעה עצמית.

ודווקא בגלל כל הנ"ל חובה גדולה עלינו להקפיד ב"שלוש זכר" לחזק את הנשמה, בדברי תורה ובברכות בכוונה על המאכלים, ולשמור מאוד על הפה מדברים בטלים וכל שכן מרכילות ולשון הרע.

וזכור נזכור, שפרשה זו של לידת זכר נכתבה בין קדושת הפה במאכלים כשרים לבין קדושת הפה מלשון הרע, והיצר הרע משתולל בתוכנו להכריע את הנשמה החדשה לדרך לא טובה, ולכן נקפיד מהיום והלאה "שלוש זכר- ולא מחלוקת זכר", שבסעודה זו ישמעו רק דברי תורה וחיזוק וברכות, וככה נקבל כראוי ובברכה נשמה יהודית לשכונה טובה כביכול, וחלילה לנו מחטוא בלשונו שלא תאמר הנשמה "עדיף לי לשבת מחוץ למחנה", אלא נשוחח בדברי תורה כך שהנשמה תאמר "פה אשב כי אוויתיה" אמן ואמן.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו

ואספר לכם סיפור בכדי שהדברים יהיו מובנים יותר, שכן של תלמיד חכם מופלג ומפורסם הפך להיות איש עסקים שכל חייו מוקדשים לעסקים, ואילו בן של סוחר ועשיר הפך להיות תלמיד חכם עצום ומתמיד, יום אחד נפגשו השניים ושוחחו בניהם וחקרו לפשר הדבר, מדוע בן הרב נהפך לרודף בצע כסף, ואילו בן הסוחר נהפך לרודף תורה, ולמתמיד עצום??

והתברר להם שהאבא הרב המתמיד שידר כל הזמן בבית אי אפשר לקנות כי אין כסף ואי אפשר לצאת לטיולים כי אין כסף, הילד קלט שהכסף הוא דבר מאוד חשוב ובגלל התורה אין לנו כסף וחסר לנו המון מצרכנו להשתוות לאחרים, ולהיפך האבא הסוחר הראה בבית אהבת תורה, רץ כל זמן מיותר לשיעורי תורה ותרם צדקה להרבות תורה, והתלונן כל הזמן שחסר לו לימוד תורה!! כל אלו שידרו כל הזמן שהתורה זה המרכז האמיתי בחיים, ולכן הבנים יצאו לפי השדר ששודר להם בבית.

ולכן בית שמשקיעים בשמחת הברית בשמחה של מצווה, ולא רק לצאת ידי חובה ולא רק להרשים את החברים והשכונה, אלא השקעה לסעודה ושמחה אמיתית, הילד גדל מתוך מסרים לחיים וחינוך שמצווה נותנת סיפוק ושמחה וזה טוב וזה אושר, וכך כשהוא יגדל הוא יחפש שמחה

וחדוש זה התחדש לי בדיוק בזמן שבכה לפני יהודי צדיק יקר שביקרים קדוש וטהור שעברו עליו 148 ימים בקדושה נפלאה במסירות נפש ממש, והנה הוא בוכה שעכשיו נפל שדוד בפני היצר, וליבו נפל בקרבו היש תקווה לאחריתו, האם הכל לחינם, והאם עליו להתחיל ספירה של ימי קדושה מחדש??!

וטענתי לו, שעצת היצר היא שיחשוב שנפל מהמספר הגדול ושעליו להתחיל לספור מחדש, שהרי עד כמה שמספר הימים הרצופים שלו בקדושה גדולה יותר, כך גדולה המתיקות לאדם, שאומר לעצמו: הנה ימים רבים כל כך עברו וברוך השם הצלחתי לנצח את היצר, והיצר רוצה למחוק את המתיקות ולייאש אותך.

לכן (וכך הסכימו עמי רבנים חשובים) אמרתי לו בהחלטיות שחובה עליך להמשיך לספור ימי קדושה רצופים מהמספר הגבוה בו נעצרת ונפלת רח"ל, ולא להתחיל מחדש!!!

וכאן המקום להאיר, שהרי נוהגים ע"פ הרמ"א יור"ד רס"ה י"ב, לעשות בליל שבת של לידת הבן התכנסות לסעודה הקרוי "שלוש זכר", ואולי זה על פי דברי המדרש והזוהר הקדוש, שהנשמה החדשה טועמת ומתחזקת מעצמותה של שבת, או כפי שאמרנו בתחילת הפרשה שהנשמה מתנחמת מאבלותה על שכחת התורה, ועל כן ראיתי שאוכלים חומס – "ארב"ס" שהוא מאכל עגול כסימן של אבילות, ואולי בדרך צחות הציבור מעדיפים אותם רכים ואולי זה לא רק בשביל הנוחות והטעם, אלא אולי גם כי טמון בזה רמז שכשהם רכים הצורה העגולה משתנית בקלות, כי ביכולת ורצון האדם להפוך את "אבלות שכחת התורה" שגם המלאך לאדם כשנולד, להיפך "הכנה לידעת התורה בנקל" שעל ידי התמדת בתורה הוא ישחזר בקלות מה שנשכח ממנו בלידתו, אבל זה יהיה תורתו שלו, תורה שבאה לו על ידי עמל וגייעה עצמית.

ודווקא בגלל כל הנ"ל חובה גדולה עלינו להקפיד ב"שלוש זכר" לחזק את הנשמה, בדברי תורה ובברכות בכוונה על המאכלים, ולשמור מאוד על הפה מדברים בטלים וכל שכן מרכילות ולשון הרע.

וזכור נזכור, שפרשה זו של לידת זכר נכתבה בין קדושת הפה במאכלים כשרים לבין קדושת הפה מלשון הרע, והיצר הרע משתולל בתוכנו להכריע את הנשמה החדשה לדרך לא טובה, ולכן נקפיד מהיום והלאה "שלוש זכר- ולא מחלוקת זכר", שבסעודה זו ישמעו רק דברי תורה וחיזוק וברכות, וככה נקבל כראוי ובברכה נשמה יהודית לשכונה טובה כביכול, וחלילה לנו מחטוא בלשונו שלא תאמר הנשמה "עדיף לי לשבת מחוץ למחנה", אלא נשוחח בדברי תורה כך שהנשמה תאמר "פה אשב כי אוויתיה" אמן ואמן.

כתוב במדרש תנחומא: חביבה המילה, שנשבע הקב"ה לאברהם שכל מי שהוא מהול אינו יורד לגיהנום!!! והדברים קשים להבנה, וכי המילה היא כפרה על כל העבירות, עד כדי כך שאינו יורד לגיהנום??!

ובספר לב שלום מבאר על פי המשך המדרש, שכתוב שם: בא וראה כמה ישראל מחבבים את המצוות שהם מוציאים הוצאות אפילו שהתורה לא חייבה זאת, ובכל זאת מוצאים הוצאות בכדי לקיים את המצוות ולשמוח בהם, ומשמע מהמדרש שיש חשיבות גדולה להוציא הוצאות על סעודת ברית מילה.

והמשמעות היא, שאם קיום המצווה הוא עליו לנטל ולעול קשה ח"ו, אזי הוא משתדל לא להוציא עליה הוצאות, אלא מקמץ הוא בה במידת האפשר, אבל כששמח בה, הוא מוציא הוצאות לכבדה כראוי, והיות ושלמות קיום מצוות מילה זה כששמח בה, אם כן זוהי זכותה של מצות מילה, שלכן אינו יורד לגיהנום!! כי השמח בקיום המצווה שורה עליו השכינה וממילא אינו יורד לגיהנום,

אבל הדברים עדיין לא מובנים, שהרי ההורים הם מקיימים את סעודת הברית בשמחה ולא התינוק, אז איך משפיעה שמחת המצווה של ההורים שתגן לתינוק שגם לאחר שנים רבות כשיפטר מהעולם הוא לא ירד לגיהנום??!

וַיִּהְיֶה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל - תַּזְרִיעַ

לגיהינום חלילה, כי זוהי תוצאה של חינוך מתוך שמחה למצווה.

ואושר וסיפוק ממצוות, ולא יחפש סיפוקים אסורים מבחוץ, וממילא בדרך זו יזכה להיות צדיק, ולא ירד

מי שהוא מהול אינו יורד לגיהנום!!! - המשך

ועל פי זה מובנים דברי הגמרא מנחות מ"ג "שבשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו עומד ערום, אמר אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה, וכיון שנזכר במילה נתיישבה דעתו", וצריך ביאור, מה חשב דוד בתחילה ומה חשב בסופו של דבר??

ונראה לבאר שבתחילה לא החשיב דוד המלך את המצווה של ברית מילה לעצמו, ולא ייחס אותה לעצמו, שהרי לא הוא מל את עצמו אלא מלו אותו בקטנותו, ולכן סבר שאין לו כביכול חלק במצווה זו.

אבל בסופו נזכר שברית מילה שעשו לו בקטנותו זה רק כניסה לעולם של שמירת הברית הנמשכת כל החיים, ואדרבא דווקא בבגרותו יש לו עבודת פרך ומלחמה יום יומית נגד היצר הרע הרוצה תמיד לטמאו, לכן התיישבה דעתו, שגם מצוות מילה מתייחסת לו עצמו.

הסבר פשוט יותר לבאר דברי המדרש: שמי שהוא מהול אינו יורד לגיהנום, הוא על פי הידוע, שיש ברית פגומה!! דהיינו שאדם שחלילה פוגם בבריתו, הוא גורם לעצמו נזק שנחשב כביכול שאין לו ברית מילה ראויה, ולכן אינו נחשב למהול, ומובן שאין מתקיימת בו ההבטחה שאינו רואה פני גיהנום, ורק מי ששומר על בריתו שלא תהיה פגומה, אזי הוא נחשב מהול והוא הזוכה להבטחה שלא יראה פני גיהנום.

ולכן אומרים "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו" כי מצוות הברית היא כניסה למסלול ארוך של כל החיים, לשמור על הברית כראוי, וכפי שמברכים בברית, "כשם שנכנס לברית כן יכנס לתורה ולחופה ולמעשים טובים", שבזכות קדושת הברית זוכים לתורה ולחופה שזה חיי נישואין כשרים ונאמנים, ולמעשים טובים אמון, שבעצם הם המלווים לקדושת ושמירת הברית כראוי במשך כל חיי האדם.

ושני הכללים שכתבנו נכונים הם, שאם הכניסה למסלול היא ברגל ימין, דהיינו שההורים מראים שמקיימים את המצוות בשמחה, זה מעודד ונותן כוח לילד להמשיך ולשמור על ברית קודש בלי פגם כל חייו, ולכן נשקיע את כל כולנו לשמור את עצמינו בקדושה, ונקיים את המצוות בשמחה ובהתלהבות, כך שגם אנו וגם בנינו לא נראה פני גיהנום לא העליון וגם לא התחתון, ונזכה לכל טוב אמון ואמן.

ויהי ביום השמיני - וביום השמיני ימול - וביום השמיני יקח שני כבשים

למרות שברית מילה היא מצווה חשובה מאוד, בכל זאת רק כשיש בו קדושת שמיני רק אז הברית דוחה את השבת.

ובעצם נתבונן גם בעוצמה של ספירת העומר, שגם בה יש הכנה של 7 ימים כפול 7 שבועות, והם הכנה לחג מתן תורה - שבועות שהוא יום ה' 50, שהוא כביכול היום השמיני הגדול הבנוי מ-2 ספירות של 7, ספירת 7 ימים וספירת 7 שבועות, ולכן יש בו קדושה עצומה שבעתיים מהקדושה הנזכרת.

וכן קדושת היובל שנת החמישים אחרי 7 שמיטות, גם הוא בבחינת "שמיני הגדול", וקדושתו עצומה ביותר ולכן יש בו דרוו אפילו לעבדים נרצעים, ולצערנו אין יובל בזמננו, וזה אכן הפסד עצום של שנה יקרה ונדירה ביותר, אבל לפחות נותרה בידנו קדושה כזו של ספירת העומר הנוהגת בימינו, המביאה אותנו לקדושה "שמיני הגדול" - יום החמישים חג השבועות.

שמיני לב, שיש כאן בשלושת הפרשיות רצף של "יום השמיני", המתחיל בפרשה הקודמת "שמיני למילואים" שבא אחרי 7 ימי מילואים שבו עבד רק משה, וביום השמיני הוכשרו אהרן ובניו לעבודת הקדש, ובפרשתנו - תזריע "שמיני למילה" אחרי 7 ימי טומאה של האשה, ובפרשת מצורע, "המצורע ביום השמיני" הוא טהור ומקריב את קרבנותיו, וכן הזב או הזבה טהרתם וקרבתם הוא ביום השמיני.

ללמדנו, שהכנה לטהרה מושלמת של יום השמיני באה רק אחרי הכנה של 7 ימים נקיים שמורים בטהרה, וכן כהן גדול לפני עבודת יום הכיפורים הוא עושה הכנה של 7 ימים קודם, ואכן יום השמיני כל כך מיוחד, עד כדי כך שברית מילה בזמנה בשמיני דוחה את השבת, אבל מילה שלא בזמנה דהיינו לא ביום השמיני - אינה דוחה שבת,

ולכן נקבל על עצמנו, להתכונן כראוי לחג פסח ומיד אחרי הלילה הגדול "ליל השימורים", מגיעים הלילות שמתחזקת בהם קדושה עוצמתית "קדושת ספירת העומר" שהיא ההכנה לשבועות "השמיני הגדול" שיש בו קדושה שבעתיים מקדושה רגילה של יום שמיני רגיל, כי יש בו הכנה של 7 כפול שבע.

ועל כן ההכנה לשמיני הגדול חג השבועות מתחיל לא רק ממחרת הפסח שאז מתחילים לספור ספירת העומר, אלא יתכן שזה מתחיל 30 יום קודם הפסח דהיינו מפורים, שמאז חייבים להתכונן כראוי לפסח ולהתעלות וכך נתעלה מאוד בימי הפסח והספירה, לכן בזמן ארוך כזה יש לנו מספיק זמן להתכונן בקדושה ובטהרה, בכמה עניינים הן בשמירת העניינים והן בשמירת הלשון, הן בבין אדם למקום והן בבין אדם לחברו, ונקפיד מאוד מאוד לנהוג כבוד זה בזה כמחוייב בפרט בימי העומר, וגם בפרט בימי בין הזמנים יש לנו הזדמנות לעשות חסד עם האשה ובני הבית בעזרה והשתתפות בנטל הקשה של ניקיון הבית לפסח, ומעל הכל לקבוע עיתים לתורה כל יום ויום ולהתפלל בכוונה רבה, קיצורם של דברים! יש לנו הרבה זמן להכנה להשקיע בכל העניינים ולא רק השקעה בעניין אחד.

ולמה ??? כי כאן יש קדושה עצומה "השמיני הגדול", ועד כמה שיש יותר קדושה כך צריך יותר להשקיע בעבודה כפולה שבעתיים, כי כגודל ההשקעה כך גודל ההישגים, והכנה מושלמת תביא אותנו מוכנים לאורות העצומים של פסח ושבועות אמון ואמן.

וטהר לבנו – תזריע

וראהו הכהן וטהר הכהן טהור הוא

לארץ ישראל, שהלל ראה דרשה זו שמדויקת בתורה, והבין שהיא מתאימה רק למתגוררים בארץ ישראל, לכן עשה מעשה ועבר דירה מחו"ל לארץ ישראל.

ויש כאן חידוש עצום ומבהיל על הרעיון, שגדול בתורה כהלל גם הוא שינה את חייו רק בגלל מאמר אחד של דרשת חכמים!!! **ושנבין**, פעם לפני אלפי שנים לעבור דירה ממדינה למדינה זה מהלך עוצמתי של פעם בחיים, ובכל זאת בגלל מאמר אחד של חז"ל בתורה, הלל עובר דירה ומשנה את חייו.

והלל מחייב את כולם, ולכן גם אנחנו בכל מאמר של תורה, לא רק נקרא ונתפעל, אלא גם אנחנו נפנים פנימה ונשתנה בשינוי משמעותי ובשינוי לחיים.

והנה כתוב במדרש: שדוד המלך שביקש שהאומר **תהילים** יחשבו הקדוש ברוך הוא **כעוסק בתורת נגעים** - **ילקוט שמעוני תהילים א'**, **ולכאורה** תמוה למה נקט דווקא **"תורת נגעים"**? **וגם** מדוע חשב שיש להשוות בין התהילים לתורה??

וייתכן שדוד המלך רצה שכמו שהלימוד בתורה בפרשת נגעים יש בו כוח לשנות חיים של בן אדם – וכפי שראינו שהלל הזקן שינה את חייו לגור מבבל לארץ ישראל בגלל דרשה בתורת הנגעים, כך רצה וביקש דוד שגם קריאת תהילים תשנה את האדם לגמרי, **שאדם** יקרא תהילים וישנה את חייו, שיפעל ויחיה כפי שכתוב בתהילים. ואכן בספר תהילים כתובות דרישות רבות מכל אדם ובכל רמה ובכל מצב עד אין ערוך.

ללמדנו, שלימוד תורה ודרשה וחידוש מהתורה חייבים לגרום לנו שינוי חיובי ומשמעותי, וקל וחומר עלי הכותב החובה לקיים את מה שכתבתי שנלמד מדרשות התורה, למרות שיש בהם דרישות גדולות!! **כי עלי החובה הראשונה לעמוד ביעדים שכתבתי, ולהשתדל באמת בכל כוחי להיות "נאה דורש ונאה מקיים"**, ובאמת הדברים ממש לא קלים, ולא תמיד יש הצלחות ושלמות, אבל חייבים להשתדל בכל הכוח ובהתמדה, וה' יהיה בעזרינו אמן.

וחלילה לי מלזלזל בחובתי האישית, שלא אהיה מגוחך כאותו פרופסור שדרש נגד העישון, ומיד עם סיום הרצאתו הוא יצא מהאולם דחוף לעשן, ואנשים ראו אותו ושאלו אותו: **הייתכן???** הרי בדרשתך יצאת אש וגופרית כנגד העישון, ענה להם: **אכן הדרשה נכונה מאוד והעישון הורג!!! אבל יש לי צרכים וחולשות!! בוש וחרפה!!**

וחשוב לי לציין על חשיבות התהילים ואמירתם, שלאחרונה פנה אלי אדם שבור, שטען שקשה לו בחייו ולכן הוא לא משקיע בעצמו כראוי, טענתי לו ראה נא את דוד המלך שסבל כל כך בחייו ובכל זאת השקיע בעצמו וצמח לתפארת, ומתוך סבלו כתב מזמורי תהילים שעד עצם היום הזה כל יהודי מרגיש שדוד מדבר אליו מתוך המזמורים, וכל יהודי מרגיש שהמזמור מדבר אליו ישירות למרות שחלפו אלפי שנים מאז שדוד המלך כתב אותם, וכל יהודי בכל מצב ומעמד מתחזק מאוד ממזמורי התהילים, ויש בלי סוף יהודים שבזכות פסוקי התהילים הם התעוררו ושינו את דרכם בחיים, ושיפרו את דרכם לדרך התורה והיראה השלימה, ויהודי זה אכן אימץ את ספר התהילים וחייו משתנים לטובה הודו לה', וגם אנחנו נאמץ בהתלהבות את מזמורי התהילים ונתחזק ונתעלה כבקשת דוד המלך עליו השלום זכותו יגן עלינו אמן ואמן.

"אדם" כי יהיה בעור בשרו

ויש כאן גם מסר לחוטא עצמו, אתה עצמך גם אם נפלת והגעת למצב נורא של נגע וטומאה רח"ל, בכל זאת אל תתייאש ואל תגיד: אין לי תקווה, אלא תזכור שאתה **"אדם"** שלמרות הכל ותמיד ובכל מצב אתה **"אדם"**.

וכשם שכאן דורש המדרש החפץ כתב י', שרק עם ישראל נקרא אדם ולא הגויים, כך גם המצורע הטמא

פסוק זה מדבר בנגעי אדם, וב"תורת כהנים" דרשו **מכפל הלשון** שבפסוק זה שרק אם הוא טהור הכהן יכול לטהר אותו, אבל אם הוא טמא והכהן טיהר אותו בטעות האדם לא יהיה טהור, ולהבדיל מנגעי בתים ששם התחדש דין מיוחד, שאם הכהן טעה ואמר על בית טמא שהוא טהור, אכן הבית יהיה טהור.

ובסיבת ההבדל מבאר השאילת יעב"ץ, שהיות ונגע בבית זה לטובת ישראל, וכפי שכתב רש"י, שבמשך 40 שנה החביאו הגויים את אוצרותיהם בקירות, ועל ידי הנגע היו היהודים שוברים את הקיר ומוצאים את האוצרות, ולכן יכול הכהן לבטל את הנגע ולבטלו, כי כאן גם הטהרה היא לרעת היהודי שבכך הוא מפסיד את האוצרות הטמונים, כך שגם הטהרה תשמש כעונש לאדם.

אבל בנגעי אדם היות והם באים רק מחמת חטאי האדם, שם לא תועיל טהרת הכהן בטעות, כי האדם זקוק לתשובה וכפרה, ואם יטהרו אותו בטעות הוא לא נענש וכביכול רק רווח הוא לו.

וכל האמור זה רק בארץ ישראל ששם הייסורים באים כעונש ולכפרה, ולכן בארץ ישראל לא מועילה טעות הכהן לטהר את האדם, **אבל בחוץ לארץ** ששם הייסורים הם **ייסורים של אהבה** ע"פ גמרא ברכות ה', אם כן בחו"ל גם בנגעי אדם אם טעה הכהן וטיהר את האדם – האדם טהור, כי לא הגיעה לאדם מעלת ייסורים של אהבה, וממילא כל הדרש והדקדוק של התורת כהנים בפסוק, מתאים רק לאנשי ארץ ישראל.

ועל פי זה מחדש המהרש"ם מברעזאן את המשך הנכתב בתורת כהנים **"שעל דבר זה עלה הלל מבבל"**

"אדם" – למרות שיש למצורע מומים מכוערים שבאו לו מעבירות, ולמרות שיש דעות שצרעת היא מחלה מדבקת, **בכל זאת** דבר ראשון זכור שהוא **"אדם"**, שלרגע לא תשכח שהוא בן אדם, שלמרות שחטא הוא עדיין בן אדם, ולכן המילה הראשונה של התורה בפרשת נגעי צרעת – **"אדם"**.

וטהר לבנו – תזריע

ואולי בגלל רעיון זה הסמיכה התורה את עניין ברית מילה לפרשת הנגעים, לומר לנו שכשם שהערלה היא בבשר ולא במהות היהודי, להבדיל מהגויים שמהותם היא ערלים, כך גם הצרעת היא בבשר ולא במהות אדם יהודי, כי הפנימיות טובה היא.

וכל זה לפני שאדם חוזר בתשובה, אבל כשאדם חוזר בתשובה אז התהליך הפוך, שיזכור כי בתורה כתוב **"בשר ונרפא"** ולא כתוב **"ונרפא האדם"**, לומר לנו שרק בשר רך מתרפא אבל אדם קשה הוא כאדמה לא מתרפא, ולכן על החוזר בתשובה להיות רך וכנוע, לכן שינתה תורה וכתבה **"בשר ונרפא"** ולא **"אדם ונרפא"** ככתוב בתחילת הפרשה – סוטה ה' וברש"י שם.

ללמדנו, שלעולם אל תתיימש מעצמך, נכון לפעמים אתה הגעת לשפל המדרגה ואתה אומר לעצמך אין לי יותר סיכוי לצאת מכאן, אבל זה שקר, כי מהתחית אפשר לעלות, אולי קשה כי התרגלת אבל שייך בפרט אם מבקשים עזרה, ואם תאמין שבימינו הבורא מצפה שנעזוב דרך רשע ונתחיל דרך טובה וטהורה, בלי להיתקע בעבר למרות שהוא אפל מאוד, אלא כביכול לדלג עליו כאילו לא היה.

אז תתחילו לרוץ קדימה, כי כך שמעתי מגדולי הרבנים שהיום דלג ותתחיל דף חדש נקי, גם ככה הדור שלנו חלש מאוד, לכן ששום דבר לא יפחיד ולא יעצור אותנו מלחזור בתשובה, נו!! כבר חזרת?? מה, עוד לא?? למה?????? מה לך נרדם קום קרא לאלוקיך!!! חזק ואמץ ואל תחת אתה גיבור חיל אמן ואמן.

והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים

להשתמש עם הפה לחיובי - לאהבה ולברכות ולא ללשון הרע ורכילות.

וכן ייזכר איך אהרן הכהן כשמתו שני בניו הקדושים והצדיקים ביום השמיני כשהקריבו קטורת, לדברי הרמב"ן הוא הפסיק מלבכות ועצר והתאפק מבכיו לגמרי - **"וידום אהרן"** עד כדי כך שגם לא ראו מבע פנים של כאב וצער, כך גם בעל לשון הרע תתאפק ותעצור בלשונך ותידום, למרות החשק העז להשתלח ולגדול על חשבון השני חלילה.

ונלמד כולנו עד כמה יש שבכוח מעשה גבורת אדם והתאפקותו לה שפיע בכוחו לדורי דורות, אז גם אנחנו נעשה מעשי גבורה ונתאפק מעבירות וכוח זה ישפיע לדורי דורות אמן.

כולו הפך לבן וטהרו הכהן

ונרדפות הוא נועל את עצמו ולא רוצה לקבל את המוסר והתוכחה וקל וחומר שהוא לא מקבל את העונש בהבנה.

ונבאר עוד הדבר על פי הסיפור המפורסם בן טובים שהיה גונב, וכמה שאביו ייסרו שיפסיק לגנוב זה לא עזר, עד שאביו התייעץ ואז עשה מעשה חכם.

הוא הבטיח לבנו שיותר הוא לא ישוחח עמו במוסר על הגניבות, אבל בקשה אחת ביקש ממנו האבא החכם, הוא לקח את בנו לחדר וביקש ממנו שמהיום על כל גניבה יתקע מסמר בקיר, והבטיח לו שוב שיותר הוא לא ניגש ולא יזום אתו שיחה ודיבור על הגניבות. הבן כצפוי הסכים לזאת בשמחה.

ואכן בכל יום ויום על כל גניבה וגניבה הבן דפק מסמר ועוד מסמר, ככה עברו שנתיים, יום אחד האבא מוצא את בנו בפתח החדר ממרר בבכי וכולו מזועזע!!!

פשוט, הבן רצה לדפוק עוד מסמר, אבל לא נשאר לו מקום בכל החדר. הבן הזדעזע מעצמו. הוא לא האמין

בטומאת נגעים, בכדי שיזכור שגם הוא אדם חשוב למרות הכל, ולכן חוזר לאבא שמחכה לך בידיים פרוסות, **"שובה אלי ושובה אליכם"**.

ובדרך זו מפרש האור החיים הקדוש את הכתוב **"והיה בעור בשרו לנגע צרעת"** שהנגע זה רק בבשרו ולא באישיות של האדם, רק תקלף ממך את הנגע, כי יהודי שלם הוא בפנימיות שלו, משא"כ הגויים לא נטמאים בנגעים כי גם ככה הפנימיות שלהם טמאה, ולכן לא משפיעים עליהם הנגעים החיצוניים.

כמו כן פירשו שאצל יהודי הערלה היא רק בבשרו, משהו חיצוני, אבל אצל הגויים הערלה היא באישיות שלהם לכן הגויים קרואים **ערלים** גם כשעשו ברית מילה.

המצורע הולך לכהן והוא רואה את הנגע והוא מחליט האם האדם טמא או טהור, עד כדי כך, שאפילו אם הכהן עם הארץ יבוא חכם ויראה וילמד את הכהן, כי העיקר תלוי באמירת הכהן.

ונשאלת השאלה למה דווקא כהן רואה את הנגעים?? **ויתכן**, שהמספר לשון הרע בראותו את הכהן, ייזכר איך שהכהנים מברכים כל יום את עם ישראל באהבה בברכה משולשת, אולי זה יזכיר לו שאפשר וכדאי

יש לתמוה איך יתכן אחד שכל גופו נגע צרעת דווקא הוא טהור???? **אדרבא נטמא אותו**, בפרט לפי הדעות **שצרעת זה מחלה מדבקת???** **וראיתי** הסבר נפלא **בחפץ חיים**, שהיות והנגע פשט בכלו ואין בו אפילו צד בריא וטוב לכן במצב כזה האדם נבהל מעצמו וחוזר בתשובה מעצמו.

כי עד עכשיו היה מרגיע את עצמו בצדדים ובחלקים הטובים והבריאים שבו, אבל עכשיו שהצרעת בכל כולו אין בו כבר שום צד טוב ובריא, ואין לו לאן לברוח ולתלות בו תקווה וטוב, אז אין כבר יותר צורך לטמאותו, כי הוא ייבהל ויתעורר לבד.

ודוגמא להמחשה היא, כמו אותו תלמיד שובב שעולל הרבה בעיות בכיתה, אבל אם בטעות מתוך סל האשמות נגדו יאשימו אותו גם בסעיף או מקרה שהוא באמת לא עשה, הוא כמוצא שלל רב יתמקד דווקא בה ויטען: הנה אתם מחפשים אותי ושונאים אותי, ובטענת אומללות

וטהר לבנו – תזריע

בשרו צריך בבת אחת להתרפאות כבשר תינוק זך ונקי, כפי שמצאנו אצל **נעמן המצורע** שטבל בירדן ובבת אחת ירדה ממנו כל הצרעת ובשרו הפך כבשר תינוק זך ונקי.

אבל העובדה **שלא ירדה כל הצרעת** ממנו בבת אחת, מלמדת שהוא **לא חזר בתשובה שלימה** וכראוי, לכן למרות שנרפא קצת ונגלה בשר חי, בכל זאת מיד יטמאו הכהן, כמצורע מוחלט מחוץ לכל המחנות רח"ל.

כי יש מצבים מיוחדים שהקב"ה לא מסתפק בתשובה חלקית ובהדרגה, אלא **הקב"ה דורש שינוי דרך קיצוני מהקצה לקצה באופן חד וברור ומוחלט**, וכאן שהוא היה כולו בצרעת, מצב זה היה צריך לזעזע אותו מאוד, שהחזרה בתשובה שלו חייבת להיות קיצונית מהקצה לקצה, לפחות בתקופה הראשונה.

לכן נחזור בתשובה שלימה בשינוי דרך קיצוני ומוחלט, ולא בתשובה למחצה לשליש ולרביע, ונשתדל לחזור מעצמינו ולא שיעירו אותנו בכוח ובהלה, כי איזה כאב ראש מתמשך יש לאדם שהעירו אותו בבת אחת בכוח ובהלה, אז נחזור מעצמינו כשהשמש זורחת עלינו מתוך שמחה ונעימות, אמן ואמן.

כולו הפך לבן וטהרו - המשך

ונראה לחדש, שאכן לדעות שצרעת התורה היא מחלה רפואית מדבקת, אכן היה נס ופלא ממשי שבזמן שהתורה לא טימאה אותו כמו חתן וכן בימי הרגל וכן מי שכולו מכוסה בצרעת, אזי למרות שיש לו מחלה מדבקת בכל זאת הוא לא ידבק אחרים במחלתו, רק עד שיבוא כהן ויאמר טמא.

והטעם לכל זה, שבורא עולם נותן לכוח הרוחני הקיים בעולם לעכב ולנצח את המחלה הרפואית הטבעית, ולכן הרוחניות של שמחת החג בכוחה לעכב את מחלת הצרעת מלהדביק אחרים, וכן חתן שמוחלים לו את כל עווונותיו, היות שהוא כעת במצב של דף חדש בחיים זה נותן לו כוח רוחני שמונע מהטבע של הצרעת להדביק אחרים, וכן כולו נגע היות וזה גורם התעוררות לתשובה וכדברי החפץ חיים במאמר הקודם, כוח רוחני זה מנצח את הטבע ומונע מאחרים מהידבקות במחלת הצרעת.

ואכן ראינו את הצדיק הירושלמי המפורסם **רבי אריה לוי** זצ"ל שהיה הולך ומבקר חולי צרעת מבודדים ולפליאת הרופאים הוא לא נדבק למרות שנגע בהם כאילו היו אנשים בריאים, ובעצם הכהנים לא נדבקו כשטיפלו במצורעים גם כן מאותה סיבה, וכפי שהוכחנו שהטבע משועבד לתורה, והתורה לא רצתה שהכהנים ידבקו מהצרעת, וכמו כן בורא עולם לא רצה שהצדיק הירושלמי יחלה כי הקדושה והצדקות שבו גברה וכופפה את הטבע.

וכפי ששמעתי מהגאון הגדול **הרב ישראל בונם שרייבר שליט"א** שאם התורה לא הייתה מתירה לחלל שבת על יולדת אם כן ייתכן שלא היה במציאות יולדת יהודית בשבת, כי הטבע כפוף לתורה כפשוטו!!

ולצערנו בימינו אין את הלכות צרעת, כי אין היום את הנס שהיה בזמנם שהתורה נתנה כוח לכהנים להחיל את הצרעת במאמר פיהם, ולהחיל את המחלה בפייהם.

שכל כך הרבה גנב במשך השנתיים!! ולכן הבן בעצמו החליט עד כאן!! וחזר לדרך המוטב והפסיק לגנוב.

כן הדבר גם בנגע, כשכולו נגוע ואין מקום בריא אז אין צורך לטמאות אותו, הוא יזדעזע כבר בעצמו ויאמר עד כדי כך הידרדרתי שכל כולי טמא וחולה לגמרי לגמרי, ומאליו הוא ישוב בתשובה.

אמנם גם להסבר זה עדיין יש לתמוה, מדוע כשכולו צרוע הוא טהור, אבל ברגע שהתחיל להתרפאות ונראה בו בשר בריא, אז הוא **טמא**, ולכאורה אדרבה **עלינו לטהרו** כי הוא **מגלה סימני התאושות והתרפאות מהצרעת!!!**

ונראה לתרץ, שאכן אם כשכולו היה מצורע לגמרי הוא אכן הזדעזע מעצמו וחזר בתשובה שלימה אם כן היה

יש 3 דעות במפרשים האם הצרעת הכתובה בתורה היא מחלה רפואית מדבקת. **דעה ראשונה**: **דעת האבן עזרא תזריע י"ג ב'** שהיא מחלה מדבקת ועל כן המצורע בכוח ואפילו בכפייה חייב הסגר והוצאה מחוץ לכל המחנות ולשבת בדרך. **דעה שנייה**: **דעת הרמב"ן** שהצרעת של התורה איננה מחלת הצרעת הרפואית ממש, אלא **התחלת החולי** שבסופו יבוא לידי חולי הצרעת הרפואית.

דעה שלישית: **דעת הרמב"ם** הלכות טומאת צרעת, פרק ט"ז י"ג שצרעת האמורה בתורה איננה ממנהגו של עולם - **לא מחלה רפואית**, אלא **אות ופלא** בישראל כדי להזהירם מלשון הרע.

ואם אכן הצרעת היא מחלה מדבקת איך ייתכן שאדם שנגוע כל כולו בצרעת בכל זאת הוא טהור ויכול להמשיך לחיות בין אנשים ולא לצאת לבידוד, הרי הוא עלול להדביק אחרים במחלת הצרעת, והלא אמרו חז"ל **חמירא סכנתא מאיסורא חולין** י" שחשוב יותר להקפיד לא להסתכן מאשר לא לעבור על איסור תורה???

ונראה לתרץ שעצם הדבר שהאדם כל כולו מצורע - זה ירחיק את האנשים ממנו. וגם אם בגלל שכולו מצורע לא כולם יבינו שהוא חולה בצרעת, עדיין אותו אדם שחולה עד כדי כך יתבייש מאנשים שיראו שכל כולו נגוע והוא מעצמו יתרחק מאנשים, כפי שהתורה הבינה שהוא מעצמו יזדעזע ממצבו ויחזור בתשובה.

אבל תשובה זו לא מספקת על ההלכה **משנה נגעים פ"ג מ"ב** שחתן מצורע נותנים לו לשמחתו שבוע ימים, וכן בחגים כולל חול המועד לא רואים את הנגעים מפני שמחת החג, ואם צרעת היא מחלה רפואית מה פשר ההנחות הללו?? הרי מסכנים כאן אנשים שידבקו ויחלו בצרעת?? וכן בזמן הזה שלא רואים נגעים הרי זו סכנה רפואית, ולמה אין הלכות אלו נוהגות בזמננו??

ללמדנו, שהטבע כפוף לתורה ממש, ולכן עלינו להתחזק באמונה ובתורה הקדושה ובדקדוק המצוות ובתפילה בהתלהבות, ואז כוח התורה והקדושה יכופף את הטבע לטובתנו, ובעזרת ה' נשקיע במקום הנכון ובדרך הנכונה ונזכה לראות ניסים ונפלאות ואותות ומופתים מעל לדרך הטבע רק חזק חזק ונתחזק אמן ואמן.

וַתֵּהָרָא לְבָנוּ – תִּזְרִיעַ

ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא

לכן נראה שאולי השפם זה לבנות את המצורע, ואכן המצורע זקוק להגנה שלישית, אלא שההגנה השלישית היא - "וטמא טמא יקרא", שעצם הדבר שהוא מזהיר אחרים ומחזק אחרים מלחטוא בלשון הרע זה עצמו משמש למצורע עצמו הגנה שלישית ועצומה ביותר מהחטא.

כי לב יודע צרת נפשו, ולעיתים הדרך הטובה ביותר להתגבר על היצר הרע שבוער בקרבנו, זה לחזק אחרים בדברי חיזוק לבל יחטאו, וממילא אתה מוגן ושמור, כי ברגע שאתה מתריע לאחרים אתה חייב להראות לאחרים שלך זה ודאי אכפת שאתה המזהיר נזהר ומקפיד שבעתיים.

הגמרא ערכין ט"ו אומרת אמר לו הקב"ה ללשון: כל אברים של אדם מבחוץ ואתה מבפנים ולא עוד שהקפתי לך שתי חומות אחת של עצם ואחת של בשר.

אומר רבי שלמה קלוגר בספרו אמרי שפר שאם האדם נכשל בלשונו ומדבר לשון הרע ונהיה מצורע, אומרת התורה: עליך להוסיף לפחות עוד חומה שלישית ולכן "ועל שפם יעטה", שכביכול השפם ישמש כעוד הגנה.

ואם אכן בעל לשון הרע המצורע זקוק לחומה שלישית מה תעשה אשה מצורעת, הרי לה אין שפם שישמש לה כחומה שלישית???

ללמדנו, כפי שאומרים "אם אתה לא יכול לנצח אותו - תתחבר אליו", ולכן אם אתה לא יכול להיות כמו כל הצדיקים החזקים כי אתה נופל כל הזמן, אז תתחבר לצדיקים כאילו גם אתה צדיק שביכולתך ובזכותך להתריע בשער בת רבים ולחזק יהודים, ואם גם תקיים את מה שאתה מחזק אחרים, במשך הזמן תקבע את עולמך בין הצדיקים האמתיים אמן.

זאת תורת נגע צרעת לטהרו או לטמאו

אמנם מפשטות לשון הפסוק משמע שהתורה עצמה היא זו שתטמא אותו, ומה הכוונה?? ואיך יתכן הדבר???

ונראה לבאר כמאמר הגמרא יומא ע"ב שהתורה היא כמו סם, זכה זה סם חיים, לא זכה התורה סם המוות, שמי שלומד תורה בלי שאיפה אמיתית להתחזק ולהיות ירא שמים ולקיים את מה שלומד ע"פ המאירי, או שלומד לקנטר אחרים או בשביל להתנאות, אזי לא רק שהתורה לא תטהר אותו, אלא היא גם תטמא אותו ותהיה לו סם מוות חלילה שייענש הרבה יותר ממי שלא למד תורה רח"ל.

כתב הש"ך שהתורה כאן מלמדת אותנו "זאת תורת" שיתעסקו הטמאים והמצורעים והממזרים בתורה, שהתורה מטהרת את כולם, כי התורה היא אש וכתוב "כל דבר אשר יבוא באש תעבירו באש", שאש התורה מעביר ממנו כל הטומאה שבו.

וכן אמרו חז"ל הוריות י"ג ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ, שנאמר משלי ג', ט"ו "יקרה היא מפנינים", יקרה היא מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

"לטהרו" אם עוסק בתורה, "או לטמאו", שאם אינו עוסק בתורה נוספה לו טומאה על טומאתו, שאז יש מקום לסיטרא אחרא להשתלט עליו.

ואת הנתק לא יגלח

והרי כתוב "ורפא ירפא" מכאן שניתנה רשות לרופא לרפאות, ולמה ניתנה רשות לרפאות הרי על האדם לחזור בתשובה ולא להתחמק מהעונש בתחבולות???

אלא עונש צרעת שמגיע על לשון הרע החמור, בזה לא מספיק שנבהלת מהמחלה, אלא מגיע לך עונש בפועל ואין לך רשות לחמוק מהעונש בתחבולות במקום תשובה אמיתית.

כתב החינוך: התורה אוסרת לגלח ולהוריד את סימני הצרעת ועי"ז הכהן לא יטמא אותו, והטעם לכך כי הקב"ה הביא לו את הצרעת בשביל לעורר אותו בתשובה ולכן אסור להתחמק מזה בדרכי רפואה וכדומה.

נשאלת השאלה אם כן לטעם זה גם יהיה אסור להתרפאות מכל מחלה, בפרט מה שנחלה בידי שמים??

לכן נקבל על עצמנו לשמור על ברית המילה והלשון וכך נהיה קדושים וטהורים אהובים למעלה ולמטה בלי מקטרג למעלה, כך נזכה לישועות אמן ואמן.

*וילדה זכר וטמאה שבעת ימים – אדם כי יהיה בעור בשרו לנגע צרעת

כל מצורע ושאר הטומאות למרות שהם טומאות היוצאות מהגוף שהזכירה התורה בפרשתנו ובפרשה הבאה אפשר לצאת מהטומאה ולהיטהר ולהגיע לקדושת בית המקדש חזרה.

ולכן למרות שבפרשה יש את מצוות מילה שהיא אות ברית, בכל זאת אין הפרשה נקראת פרשת מילה אלא תזריע, כי המסר הוא שבידנו להיטהר ולהתקדש מכל טומאתנו.

המפרשים שואלים מדוע התורה הסמיכה בין טומאת לידה לטומאת צרעת?? ומדוע שם הפרשה על שם הלידה ולא על שם רוב הפרשה שעוסקת בנגע שבא בעקבות לשון הרע?? ונכון שיש פרשת מצורע אבל בכל זאת בפרשת מצורע מדובר בעיקר על טהרתו ולא על נגעו.

ויתכן שהתורה רוצה לחזק כל יהודי שידע שבידו להיטהר מכל טומאה, כשם שבכל לידה טבעית יש טומאה אבל ממנה יש טהרה וכניסה לבית המקדש, כך

וַיִּהְיֶה לִבְנוֹ – תִּזְרִיעַ

**ואיש - לבנה אדמדמת בקרחתו או בגבחתו - איש צרוע הוא טמא הוא

הנשים ממה שכתוב "איש" וחזרה וריבתה אשה מהפסוק "והצרוע"??

ואולי יש לתרץ שהרי מקום הקרחת והגבחת זה במקום גידול שער הראש, ואשה נשואה חייבת בכיסוי הראש מהלכות צניעות ודת יהודית, ולכן התורה מצד אחד כביכול מיעטה נשים מקרחת וגבחת כי זה לא צנוע שתבוא לפני הכהן ותוריד את כיסוי ראשה.

אבל בכל זאת מרבה התורה שבאמת גם אשה נטמאת בקרחת ובגבחת, ואכן צריכה היא ללכת לכהן שיראה אותה בלי כיסוי הראש למרות חוסר הצניעות כפי שלאשה סוטה מסירים ופורעים את שיערה בבית המקדש במהלך בדיקתה.

אבל מתוך הסתייגות התורה כביכול במיעוט וריבוי אתה למד עד כמה חשוב צניעות האשה ועד כמה חשוב כיסוי ראש האשה, שהתורה מיעטה וריבתה מיוחד בכדי ללמדנו שכאן אין ברירה וחייבים לגלות שיערה, מה שאין כן באופן רגיל שחמור מאוד גילוי שיערה רח"ל.

וביום השמיני ימול בשר ערלתו

וטמאה, ואכן כדברי הראשונים שקודם הברית צריך גוף התינוק להתנקות מדם הטמא שניזון במעי אמו,

ולמרות שהבן לא חטא עדיין, רוצים להשתיק השטן שיצא ידי חובה, כדוגמת מה שאמר פרעה למשה קודם מכת ארבה "ראו כי רעה נגד פניכם", שפרעה ראה דם שנשפך מעם ישראל, ועם ישראל יצא ידי רעה זו - חובת שפיכת הדם, בגבעת הערלות שעשה יהושע לתת לשטן ולגזירה הרעה את מנתם, הנה לכם דם יהודי שנשפך אבל לא במוות אלא בקיום מצווה.

וגם כאן לאחר השבעה שכביכול הבן ואמו יוצאים ידי חובת טומאת הברית על ידי טומאתה ושמטאבלים הם על טומאתם, וביום השמיני בברית מילה מטפלים בברית עצמה, שחותכים חלק שהוא כביכול חלקו של השטן וכפי שכתוב בחתם סופר שזה חלק הגוי שביהודי ולכן מותר לחתוך צרעת במקום הברית, כי לגויים אין דיני טומאת צרעת וחלק הברית זה חלק של גוי.

קטן בנגעים

והאם מכאן יוכח שיש גלגול נשמות, ולכן התינוק סובל על חטאיו בגלגול קודם?? אומנם מצאנו אצל המשוח במסכת סנהדרין צחי ששמו לדעת רבן חיוורא דבי רבי - המצורע של בית רבי, שנאמר "אָכַן חָלִינוּ הוּא נֶשְׂא, וּמְכַאֲבֵינוּ סִבְלָם, וְאַנְחֵנוּ חֶשְׁבָּנְהוּ, נְגִיעַ מִכָּה אֶלְקִים וּמַעֲנֶה" ישעיה נג' ד' ו"חיוורא" בתרגום זה "מצורע".

דהיינו שהמשיח סובל עבור כל הדור במטרה לקרב את הגאולה, ואולי גם התינוק שיש בו צרעת סובל בכדי לכפר על עוון הדור כסבלו של משיח בצרעת.

והיה בעור בשרו לנגע צרעת

האלשיך שואל הרי המדרש רבה יג' ה' כותב שבכל מקום "והיה" זה לשון שמחה?? ואולי יש כאן שמחה, שמצרעת נלמד לכל מחלה רח"ל שבגוף האדם, שהנה לך צרעת ריפוי על ידי תשובה ומראה כהן, כך כל המחלות למרות שניתן רשות לרופא לרפאות בכ"ז כל יהודי יתחזק שעיקר הריפוי הוא בהתחזקות בתשובה ומעשים טובים, רק חזק ואמץ וקווה אל ה' הטוב.

הגמרא בערכין ג' מדייקת מזה שכתוב "איש" היינו סוברים שדווקא איש נטמא ולא אשה, לכן כתוב בפסוק הבא "והצרוע" שבא לרבות כל צרוע, דהיינו לרבות גם אשה שנטמאת.

ומקשים תוספות מדוע צריכים ריבוי מיוחד לרבות אשה הרי יש ריבוי מיוחד בתחילת פרשת נגעים כתוב שם "אדם" שכולל בין איש ובין אשה, או כתוב מפורש איש או אשה וכי??

וראיתי בספר שנים מקרא שהביא תירוץ מרבי אליעזר משה מפניסק זצ"ל שאכן לגבי נגעים אין צורך לרבות אשה כי כתוב "אדם" וזה כולל אשה, וכן לגבי נגע בראש ובזקן כתוב מפורש "איש או אשה", וכן בשחין ומכווה שכתוב "או בשר" משמע כל בשר בין זכר ובין נקבה.

ורק בקרחת או בגבחת שם צריך ריבוי לרבות אשה, כי שם כתוב "איש" ולכן היה מקום לדקדק שאשה לא כלולה, לכן באה התורה לרבות אשה מהפסוק "והצרוע".

וקשה מדוע לא כתבה התורה ישירות גם כאן "אדם" שנדע שבין זכר ובין נקבה, מדוע כביכול התורה מיעטה את

בתחילת הפרשה הבאתי שזכיתי וכיוונתי ממש לדברי הדרושה (יור"ד סי' רס"ד ס"ק ב') בשם הר"ר מנחם, שהיות והילד שנולד הפסיד במכה אחת (כפשוטו) את כל התורה כולה - את כל תורת חייו ממש!!! לכן על ששכח את התורה התינוק צריך להתאבל ולשבת שבעה, וביום השמיני אכן הרך כביכול סיים את השבעה, ולכן אמו טהורה והוא בשמחה נימול.

ובדרך דומה נראה לפרש על פי דברי המדרש תנחומא בתחילת פרשת שמיני, שאהרן ובניו התאבלו על מות שני בני אהרן - נדב ואביהוא עוד קודם שהיה האבל עצמו, ועל זה כתב המדרש שהתקיים באהרן ובניו "שומר מצווה לא ידע דבר רע".

וייתכן שזה גם הפשט בפרשתנו, שהתינוק כביכול מתאבל 7 ימים קודם מילתו ואמו טמאה 7 ימים, בכדי לצאת ידי חובה של טומאת הגוף של פגם הברית, וכל ענייני טומאת הזרע, ולכן הפרשה מתחילה אשה כי תזריע וילדה זכר

פסק הרמב"ם טומאת צרעת פ"ט (א) הכל מתטמאין בנגעים אפילו קטן, ומקורו מהגמרא ערכין ג', וקשה שהרי נגע הצרעת היא על עוון לשון הרע בעיקר, על כל פנים אינו מחלה רפואית לפי רבים מהמפורשים שעל כן אין רפואתו בדרך הטבע אלא על ידי כהן וחזרה בתשובה של החוטא, וא"כ מה שייך עוון לשון הרע בקטן?? ואם מחמת הוריו שטימאו את הבית בלשון הרע עד כדי שזה כמו מחלה שמשפיע על כל הנמצא הרי קודם היו ההורים צריכים להיות מצורעים ולא הם בריאים ובנם הקטן שלא חטא יהיה מצורע במקומם??

וזהר לבנו – תזריע

צרעת נעמן - חכם עדיף מנביא – נבואה בזמננו

ישראל החרד שיש פתרון כי יש נביא בישראל, הרי בעצם אלישע לא ריפא את נעמן בכוח הנבואה אלא בכוח עומק התורה וחידוש עמוק בתורה, ומדוע הכריז "יש נביא בישראל"? ונכון שאפשר לדחוק שאלישע הבין מהפסוק השלישי שהוא הנביא שיטפל וירפא את נעמן וכאמור קודם, בכל זאת לא זה המשמעות של המסר ששלח למלך ישראל, כי המסר נשמע שבכוח הנבואה יתרפא נעמן.

אלא יתכן, שיש שכאן חידוש נוסף עצום מאוד שמגלה לנו אלישע באומרו **יש נביא בישראל!!!** כי ידועים דברי הגמרא ב"ב יב' שמשחרב בית המקדש ניתנה נבואה לשוטים ולקטנים, אבל מוסיפה הגמרא "חכם עדיף מנביא", דהיינו בכוח התורה אפשר להגיע הרבה יותר מנבואה.

ועדיפות לכוח הנבואה מתוך כוח התורה שייכת גם לאחר החורבן, וזה מוכח לכאורה גם מפסוקים בנביא ישעיה פרק נ"ט (כ) **ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה':** (כא) **ואני זאת בריתי אותם אמר ה', רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר ה' מעתה ועד עולם**".

וכתב התרגום יונתן: ואנא דין קימי עמהון אמר ה' "רוח קודשי דעלך, ופתגמי נבואתי דשותי בפומך" לא יעדון מפומך ומפום בנך ומפום בני בנך אמר ה' מכען ועד עלמא, ורש"י מפרש "זאת בריתי אותם" - בדבר זה כרתי בריתי להם ואקיים - שגם בגלותם לא תשכח תורתם מהם: והמצודת דוד מפרש, שהברית שהבטיח ה' הוא שרוח הנבואה השורה עליך אתה ישראל ודברי התורה אשר שמתי בפיך ללמדם הנה שתי אלה לא יסורו מפיך וכו' כן אמר ה' שלא ימושו מעתה ועד עולם עד סוף כל הדורות:

ואומנם המלבי"ם שם מביא שהנבואה היא רק עד חגי זכריה ומלאכי, ועת נסתם חזון אז הזכיר להם מלאכי בחתימת נבואתו שהיא חתימת הנבואה בכלל, "זכרו תורת משה עבדי". עד שהנבואה ואחריה התורה וקבלתה בע"פ, לא ימושו מפיך וכו' "אמר ה' מעתה ועד עולם" שבה תתקיימו, וזאת לכם ברית מלח בל יאבד זרעכם ושמכם:

ויתכן, שאכן הנבואה הסתיימה אצל הנביא מלאכי, אבל נותר לנו כוח התורה ששם טמון בו רוח הקודש וכוח עדיף וחזק מכוח הנבואה, על ידי עומק לימוד התורה והתמדתה בקדושה, של ידי זה אפשר להגיע לסודות ברוחניות ובגשמיות מעל דרך הטבע, רק מכוח סודות התורה ורמזיה.

ונאמנים עלינו עדות ברורה של מרן שר התורה שכתב "כפי מה שנותנים בפי מן השמים אני עונה", זה מכוח התורה ורוח הקודש לגלות מתוך רמזי התורה, ויישר כוח עצום לידידי הגאון הגדול רבי אהרן פסין שליט"א מחבר ספרים רבים ונפלאים, שאני מרותק להם, שצילם עדות זו בכתב יד מרן שר התורה על כרך ספרו "פותח את ידך" ב'.

ולכן כל איש יהודי יאמר לעצמו: בדרך רבותינו נלך באש ובמים, בין נבין דרכם ובין לא נבין, וכצווי התורה הקדושה ועשית ככל אשר יורוך בין אומר לך על ימין שהוא שמאל או על שמאל שהוא ימין, - ועשית ככל אשר יורוך - כי רבך הוא אור החיים עבורך תמיד.

ונקודה קטנה נוספת, כפי שציין הגאון בעל "צרור המור" שיש משמעויות לתחילת וסופי פסוקים, כך חשוב להקפיד בסיום תפילת העמידה על פסוק שמתחיל באות הראשונה של האדם והמסתיימת בסוף שמו, ונראה לענ"ד שהרבה פעמים הפסוק מגלה תכונות נפשו וכוחו של האדם.

בספר "שנים מקרא – טללי אורות" מביא מספר "צרור המור" שהיות וכתוב בפרשת צרעת "אדם כי יהיה בעור בשרו וגו' והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים", ונדרש במדרש החפץ כלל י' ע"פ הגמרא שרק היהודים נקראים אדם ולא הגויים, אם כן נלמד מהפסוק שריפוי הצרעת על ידי ציווי הכהן זה רק אצל יהודים ולא אצל גויים. דהיינו שאם יבוא אחד מאומות העולם להראות נגעיו יכול הוא להראותם לחכם או לנביא וגם הם יכולים לצוותו על דרכי ריפוי.

וממשיך הגאון שיש 3 פסוקים בתורה שמתחילים ומסתיימים באות נ', הראשון בפרשתנו "נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן" - השני: "נחנו נעבור חלוצים לפני ה' ארץ כנען ואתנו אחוזת נחלתנו מעבר לירדן" במדבר לב לב, השלישי: "נביא מקרבך מאחיך כמוני יקים לך ה' אלקיך אליו תשמעון" דברים יח סו'.

והנה כאשר נעמן שר צבא מלך נצטרע, הוא בא לפני אלישע הנביא לבקש רפואה, ואלישע יעץ לו להתרחץ בנהר הירדן, ואלישע לא הפנה אותו לכהן, כי בצרעת אצל גויים אין צורך ברפואה על פי כהן וכאמור קודם.

והגאון הנ"ל מציין שמעניין ששמו של נעמן ג"כ מתחיל בנ' ומסיימת בנ', ואלישע הנביא קישר את נעמן לשלושת הפסוקים הקודמים שמתחילים בנ' ומסתיימים בנ' כשמו של נעמן, ומהם למד אלישע את סוד ריפוי של נעמן.

שמפסוק ראשון למד אלישע שבצרעת של גוי אין צורך בכהן לרפואתו, לכן לא שלחו אלישע לכהן, ומהפסוק השני ראה אלישע רמז להגעתו של נעמן שר הצבא כחלוץ לארץ ישראל, כנאמר: "נחנו נעבור חלוצים לפני ה' ארץ כנען", ובנעמן כתוב מלכים ב' ה' ט' "ויבא נעמן בסוסיו וברכבו ויעמוד פתח הבית לאלישע", ובפסוק השלישי נרמז שמו של אלישע, כי הפסוק מדבר על נביא – "נביא יקים לך ה' אליו תשמעון", והיות ובפסוק השני כתוב "מעבר לירדן" הבין מכך הנביא שרפואתו של נעמן תהיה בירדן.

והנה כאשר שמע מלך ישראל כי נעמן חפץ להגיע לארץ ישראל כדי להתרפא מצרעתו קרע את בגדיו ואמר "האלקים אני להמית ולהחיות", וזאת מכיוון שהמצרוע חשוב כמות, לכך שלח לו אלישע לאמר: "יבא נא אלי וידע כי יש נביא בישראל", כי אלישע ידע את רפואת נעמן מתוך הרמזים הללו הטמונים בפסוקים הקודמים.

ומסיים בעל צרור המור את דבריו באומרו: והודיענו עומק התורה וסתריה, ולא דבר ריק הוא, אלא ממנו וכולה במספר ובמשקל, וכמו שיש סודות גדולים בתורה, כן יש סודות גדולים בפרשותיה ובהתחלת הפסוקים ובסופם.

ומאוד שבה את לבי חידוש מופלא זה, אבל התבוננתי בדבר עוד, שהנה בעצם למרות שאלישע הנביא טוען למלך

וַיִּהְיֶה לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל – תִּזְרִיעַ

אשה כי תזריע וילדה זכר

האלה ה' אלקיך מורישם מפניך", ואם אינם מצווים כלל א"כ איזה חטאים ורשעות יש להם??

אלא ראיתי במפרשי המדרש שהגויים נחשבים כאינם מצווים ועושים, ולפי זה יתכן שבאמת הגויים חייבים לקיים 7 מצוות בני נח, אלא שבגלל זלזולם לכן למרות שיקיימו את 7 המצוות שחייבים בהם, בכל זאת הם יקבלו שכר בעולם הזה ויפחת משכרם בעולם הבא.

ואכן גוי אפילו מ 7 עמים שמצווה להורגם ולא להשאיר מהם כל נשמה בכיבוש ארץ ישראל, בכל זאת אם אחד מהם קיבל עליו 7 מצוות בני נח אין מצווה להורגם בפרט שקבלו עליהם מס ועבדות, והם נחשבים גר תושב ע"י מנחת חנוך שז' א'.

ואומנם קשה דברי המדרש שאין חיי עולם הבא לגויים, ובפשטות אין כוונתו דווקא לעובדי עבודה זרה, שהרי המדרש כותב שלכן הקב"ה התיר לכל הגויים אכילת כל מה שליבם חפץ לעומת היהודים שאסור להם לאכול רוב המאכלים מבעלי החיים, והרי **בנביא ישעיהו** מצאנו כמה פעמים שהגויים הטובים יזכו לחיי המשית, וכפי שכתוב **"כי לך תכרע כל ברוך תשבוע כל לשון"**, והאם כוונת המדרש שבעולם הבא שאחרי ימות המשיח אז לא ישאר כלל מהגויים?

אבל ברמב"ם הל' תשובה ג' ה' מפורש שחסידי עולם העולם זכאים לחיי העולם הבא, והם המקיימים 7 מצוות בני נח מחמת ציווי ה', וכי חולק הרמב"ם על המדרש??

וייתכן, שחסידי אומות העולם שמקיימים מצוות מחמת ציווי ה', זוכים לקיים יהודי אם בהצלת נפשו כגויים שהצילו יהודים בשואה האיומה, וממילא יש להם חלק בקיום המצוות של היהודי שהצילו, והיות והיהודי מקיים מצוות בשכר של מצווה ועושה לכן זוכה גם הגוי החסיד שהצילו לחלק כמצווה ועושה לשכר בעולם הבא.

וכפי שכתבתי שזוכה האם בשכר בכל המצוות שהיא אינה מצווה אבל היות ובנה הזכר מצווה ועושה הרי שהיא נוטלת חלק בהם כמצווה ועושה, וברך רמז ודרש היא כמזרעת שבלידת הזכר היא מתמלאת בזרעים של מצווה שבנה מקיים, ורמז לדבר שכתוב **"תזריע"** בלשון עתיד ולא **"הזריעה"** לשון עבר כשם ש"וילדה" זה לשון עבר בפשטות, אלא כי בלידת הזכר היא בעתיד מתמלאת בזרעי מצווה וכאמור.

ונסיים בדברי המדרש רבה יד' ט' שבעוה"ז אשה יולדת בצער, אבל לעתיד לבא כתוב (ישעיהו סו) **"בטרם תחיל ילדה בטרם יבא חבל לה"** וגו', שבאותו יום שמזריעה מיד וילדה, כך אין לה צער ההיריון וצער הלידה, אלא בנה יוצא קטן מאוד ובין יום הוא צומח וגודל לאדם מושלם כפי שהיה בימות בראשית עם קין והבל שנולדו לפני צער ההיריון והלידה.

הקשר בין "תזריע וילדה זכר" לנגע מצורע – וראה גם משכ"ת בפרשת מצורע בנגעי הבנים

שיראו מה התוצאה של זוג הורים בעלי לשון הרע מה יוצא מהם.

והנה בגמרא בשבת קלב' דורשת שמצוות ברית מילה דוחה צרעת, אבל לא מסמיכות פרשת מילה לתורת צרעת בתורה היא נדרשת אלא כי מצוות מילה היא מצוות עשה **"יימול"** הדוחה איסור לאו **"השמר בנגע הצרעת"** שאסור לחתוך את הצרעת.

ידדי החשוב הרב חנוך קיפר שליט"א אמר לי חידוש בשם הרב שלמה קלוגר זצ"ל **ביום התלמוד**, שהקשה מדוע התורה מאריכה ומוסיפה את המילה **"תזריע"** ולא כתבה בקצרה אשה שתלד זכר? **ותירץ** ע"פ **הגמרא בקידושין לב'** ששכר מצוה לא מקבלים בעולם הזה, הכוונה במי שמצווה ועושה, אבל מי שאינו מצווה ועושה מקבל שכר בעולם הזה.

ואם כן, היות ואשה אינה מצווה על מצוות פריה ורבייה, אזי כשהיא בכל רוצה בכל זאת להזריע ומכוונת לקיים מצוות פרייה ורבייה, לכן היא מקבלת שכרה בעולם הזה, ושכרה בעולם הזה שהיא זוכה לקבל בן זכר החשוב מנקבה, כפי שמובא בגמרא **נדה לא'**.

ולא רק בזה היא זוכה, אלא היא זוכה בבן זכר שמזכה את אימו כפי שבן מזכה אב, בכל התורה והמצוות שמקיים יותר מאמו כשהוא מצווה ועושה והניסיון קשה יותר ושכרו כשמקיים שמזכה את הוריו, מלבד מה שזיכה את הוריו במצוות מילה.

ולפי זה, זכיתי להבין את דברי המדרש **בפרשת שמיני יג' ב'** עולא ביראה בשם רשב"י אמר משל לאחד שיצא לגורן וכלבו וחמורו עמו, הטעין לחמורו חמשה סאים ולכלבו שני סאים, והיה החמור מהלך והכלב נתקע, נטל ממנו אחד ונתן ע"ג החמור, אף על פי כן היה הכלב נתקע, התייאש הבעלים מהכלב והוריד ממנו את העול לגמרי.

כך כלפי הגויים היות ואפ"י שבעה מצוות שקבלו בני נח לא יכלו לעמוד בהן, עמד הקב"ה והעבירם לישראל, ושחרר את הגויים מקיום כל המצוות אפילו 7 מצוות בני נח הוריד מהם.

אמר רבי נתחום בר חנילאי משל לרופא שנכנס לבקר שני חולים אחד מבריא לחיים ואחד סופני למיתה, אמר לזה שמבריא לחיים את זה תאכל ואת זה לא תאכל, ואילו לזה שעומד למות אמר שיכאל מה שרוצה בלי הגבלה.

כך עובדי כוכבים שאינם לחיי העוה"ב כתיב בהם (בראשית ט) **כירק עשב נתתי לכם את כל**, אבל ישראל שהם לחיי העולם הבא קבלו הגבלה **"זאת הבהמה אשר תאכלו"**.

ופלא עצום וכי באמת הותר לגויים לעבור על 7 מצוות בני נח, הרי כתוב בתורה **דברים ט' ד'** **"כי ברשעת הגוים**

תחילת הפרשה **"תזריע"** מדבר על לידת תינוק, ובלידת זכר שמצווה למולו ביום השמיני ללידתו, ומיד לאחר עניין הלידה והטהרה עוברים לתורת המצורע.

וחשבתי לפרש שהסמיכות מלמדתנו שגם תינוק יכול להצטרע, ואפילו להיוולד עם צרעת בגלל חטאי הוריו.

וייתכן שזה נגרם כאשר גם האבא וגם האמא מדברים לשון הרע לכן בנם יוולד מצורע או ילקה בקטנותו בצרעת,

וַיִּהְיֶה לִבְנֵי – תִּזְרִיעַ

כמו כן **במדרש יז'** ה' א"ר חייא בר אבא אין האשה קולטת אלא אחר נדתה ובסמוך, דהיינו מיד לאחר ז' נקיים וטבילה, וא"כ מתי בעלו ההורים באיסור נידה שהילד גדל בדם הנידה המזוהם כמעין מזוהם שהביא המדרש, הרי מתחילת ההיריון ועד סופו אין דם נדה לאשה, והולד נוצר כשאין דם נדה לאשה, ואינו דומה לירק שגדל מהשקאת מים מזוהמים?

אלא, בכל זאת גם בעילת אשתו נידה שלא קשור להיריון, משפיע לרעה על הבעילות הבאות של ההורים גם כשאין האשה נידה וצ"ע כי עדיין זה לא דומה כל כך לנמשל, וגם אם נפרש שהאשה לא טבלה אחר נידתה וממילא טומאת נידתה עליה כל ימי הריונה בכל זאת דם נידה כמשל של מי מעיין מזוהם אין כאן אלא רק חטא ועבירה ואין כאן עכשיו דם טומאה מוחשית כביכול.

ואחר כל הדברים הללו, עדיין אפשר לקיים דברי שכתבתי בתחילת המאמר שהתינוק נולד מצורע בגלל שהוריו חוטאים בלשון הרע, כי חטא לשון הרע הם עוברים גם בעת ההיריון והולד נפגם בכל פעם שהוריו בפרט אמו מדבר או שומעת לשון הרע.

אומנם מצאנו קשר ברור בין חטא הלשון - לחטא הקשור לברית, כפי שכתוב **בספר יצירה א' ג'** והרבה פעמים בזוהר, והביאו גם החפץ חיים, וכתב **השם משמואל** שבשניהם החטא בפנימיות כמובן.

ושלימות המאמר הוא על פי **הבן יהוידע בבא מציעא קיז'** שכתב אמרו רז"ל **אם יחטא אדם בברית הלשון ממילא יחטא ויפגום בברית המעור**, ולכן הם מכוונים זה כנגד זה, וזוהו פירש עטרת ראשי הרב מור אבי זלה"ה, **ותשא בריתי עלי פיך [תהלים נ' ט"ז]** ודברי פי חכם חן, והנה יש סברה לומר שבעל תשובה שחטא בשתייהם, ובא לתקן יתחיל בתיקון הלשון תחלה, יען כי בסדר החטא חטא בברית המעור בשביל שחטא בברית הלשון, ויש סברה להפך, השתא דחטא בשתייהם יתחיל בתיקון ברית המעור החמור יותר, וזוהו ביאר מחלוקת ר' חייא בר אבא ורבי אלעאי משום ר' חייא בר יוסף גבי תתאה ועילאי:

ולפי דבריו הקדושים, אכן אם ההורים חטאו בבעילת נידה, זה מוכיח שההורים פגומים בחטא הלשון, ואכן החטאים הללו מחוברים שמזיקים בפנימיות (כדברי השם משמואל), והלשון הרע ממשיך כל ימי הריונה וממילא הולד ניזון מאמא שפנימיותה מזוהמת בטומאת נידה בפרט כשלא טבלה, והמעין הטומאה נמשך כל הריונה כי חטא הלשון נמשך כמעין שמשקה את גינת הירק, **ואם כן דברי מתחברים ב"ה לדברי המדרש וכל הקושיות מסתדרות הפלא ופלא בס"ד**.

ולתינוק הנולד עם צרעת בגלל חטאי ההורים, אוי!! האהבה וההתרגשות הופכת לסבל ולרחמים על העולל האומלל, ובושות אימות לזוג ההורים שקלונם תתגלה בברית, שכולם ידעו שהם בועלי נדה ובעלי לשון הרע רח"ל.

ואכן עצוב לראות שילד שלא חטא סובל בגלל החטאים של הוריו, ואכן במדרש הקודם טו' ה' מסיים: ר' אבין קרא על מצב זה (ירמיה לא) "אבות יאכלו בוסר ושני בנים תקהינה", והילדים מאשימים את הוריהם בכך, (איכה ה) אבותינו חטאו ואינם ואנחנו עונותיהם סבלנו, ואולי בחיי הוריהם לא האשימו בגלל כבוד הוריהם.

אבל לאחר מיתתן הרצועה משתחררת, או שנפרש שגם בחיי ההורים הם מאשימים את הוריהם באשמת ליקוי ומום גופם, רק לאחר מיתת ההורים הבנים מתיאשים משינוי מצבם הרע, כי ההורים מתו ואין להם דרך לפצותם או לחזור בתשובה שאולי בכך ירוחמו בניהם מן שמים, אבל כשהאבא מת הבן נשבר שאביו כבר לא יכול בשום אופן לתקן את המעוות.

מצורע והובא אל הכהן

על היהודי שחטא והקריב קרבן, או לבו אש אהבה על היהודי שהקריב קרבן תודה או שלמים שמודה לה' על חסדו, והכהן אמור לאכול בהתרגשות קדושה עצומה.

ומתוך זה יבער בקרבן לתקן את הדור שלא יחטאו שלא יזדקקו להביא קורבן חטאת, ולזכות ללמד את עם הקודש אהבת ה' טהורה שידודו לה' על כל חסדיו, ושיתחברו לה' באהבה עצומה.

אומנם ברוך ה' מצאתי שכיוונתי קצת לדברי המדרש רבה טו' ה' **ששואל מה עניין תזריע למצורע?** אמר רבי תנחום ברבי חנילאי משל לחמורה שחלתה ואבריה הפנימיים לקו לכן יצא בנה לקוי ופגום, כי **העובר מושפע ממחלות האמא**, כך מי גרם לולד שיהיה מצורע? אמו שלא שמרה ימי נדתה,

אמר ר' אבין משל לגינת ירק שהמעין מזוהם נשפך לתוכה, כ"ז שהמעין נשפך לתוכה היא מגדל ירקות מזוהמים ופגומים, כך כל מי שהולך אצל אשתו נדה עושה בנים מצורעים.

אך קשה מדוע נקט המדרש דווקא עוון בעילת נדה, שבגלל זה הילד יוצא מצורע, הרי בד"כ צרעת היא על עוון לשון הרע, או כדברי המדרש טז' א' זאת תהיה תורת המצורע שמצטרע בגלל אחד מאלו: עינים רמות, לשון שקר, וידים שופכות דם נקי, לב חורש מחשבות און, רגלים ממהרות לרוץ לרעה, יפיח כזבים, עד שקר, ומשלח מדנים בין אחים.

וכן בהמשך המדרש יז' ג' על עשרה דברים נגעים באים: על ע"ז ועל גילוי עריות ועל שפיות דמים ועל חילול השם ועל ברכת השם ועל הגוזל את הרבים ועל גוזל את שאינו שלו ועל גסי הרוח ועל לשון הרע ועל עין רע, **ולא מצאנו צרעת על עוון בעילת אשתו נדה??**

ואולי, אכן על בעילת נדה אין עונש צרעת להורים, אבל כפי שחידשתי קודם שכאשר שני ההורים חוטאים יחד הבן יוצא פגום ולקוי כמשלי המדרש, אבל המדרש תולה זאת בעוון ששני ההורים חוטאים באיסור בעילת נידה, ולא תלו בעוון לשון הרע, כפי שכתבתי קודם ששני ההורים מדברים לשון הרע יוצע בן מצורע כי זה זוג חוטאים יוצא מהם מצורע.

וייתכן שהמדרש תלה זאת בבעילת איסור, כי משמע מהגמרא שהצרעת תהיה בדיוק על מקום המילה ולא יותר מזה, כך שאם מקיימים מצוות מילה מסלקים את הצרעת, אבל זה מותר כי עשה דוחה לא תעשה.

ועצם הדבר שהצרעת היא בדיוק במקום המילה באה ללמד אותנו שזה קשור למילה דהיינו לבעילת איסור של ההורים, כפי שצפרה אשת משה הבינה שהמלאך נעצר בבליעת משה בברית שזה על עוון ברית.

אך עדיין קשה, שהמדרש מדמה את בעילת הנידה והשפעתו על הולד כמעין מזוהם שמשקה את גינת הירק, והרי המדרש עצמו רבה יד' ג' מביא, אמר ר"מ כל תשעה חדשים של ההיריון אין האשה רואה דם.

וטהר לבנו – תזריע

תזריע מצורע – צרעת כמו לידה

לפעמים זה כביכול נזק או צער קטן אבל פעמים רבות הוא צומח וגודל ומקבל חיות גם אחרי תקופה וגורם נזק ממשי שאי אפשר להחזיר את הגלגל אחורנית.

לבן שמור לשונך מרע וסור מרע ועשה טוב בקש שלום ורודפהו.

חיזוק זה התחדש לי בשבוע של התאבלותי על פטירת אמי שנה שעברה בלי ניסן, יהי רצון שכל המתחזק שיהיה לזכות ולעילוי נשמת אמי מרים בת רבי יצחק.

אכן צרעת מגיעה לאדם כמו אשה כי תזריע וילדה, שהרי ההיריון לוקח זמן רב ובסוף מטיפה סרוחה יוצא תינוק גדול, כך מלשון הרע שמגיע ע"י שנים המדבר והשומע.

זכות מי שלא שומע לשון הרע

לא רק במלחמות עם הגויים כפי שאחאב ניצח, אלא יזכה לנצח את היצר הרע שהיא המלחמה הגדולה ביותר.

והגע בעצמך, וכי אדם שמקפיד רק על שמירת הלשון אבל הוא חוטא בכל עבירות שבתורה, וכי הוא יזכה לגן עדן ולא ייענש על כל חטאיו החמורים, כגון חילול שבת ועריות?

אלא נראה שהתשובה היא, כמו דברי **המדרש תנחומא לך** לך כי שאברהם אבינו יושב על פתח גהינום וכל מי ששמר בריתו, בקדושה אברהם אבינו אינו מניחו להיכנס לגיהנום, וגם שם תמוה הדבר, וכי אם מחלל שבת בפרסיה ואוכל נבילות רק ששמר על בריתו בקדושה האם יזכה להינצל מדינה של גהינום?

אלא יתכן, שאם אדם מקפיד על מצווה חשובה כזו שהבטחתה עצומה להינצל מדינה של גהינום, בוודאי כוח מצווה מושלמת זו כשהיא בלי פגם, לקדש את האדם ולהחזירו בתשובה שלימה, וכך יזכה לקיים את כל התורה כולה, ולמות מתוך תשובה מושלמת.

וכפי שהבאתי בפרשת **תולדות** את הכלל (ע"פ הרמב"ם פי' המשניות סוף מכות) שאם אדם אפילו רשע גמור דבק במצווה אחת באופן מושלם, יש בכוח המצווה היחידה הזו להחזירו בתשובה שלימה, ראה **כלי יקר** סוף פרשת שלח שזה כלול במצווה גוררת מצוה.

וברוך ה' גיסי הרב אברהם ניסן גוטשטיין שליט"א סיפר לי שמרן שר התורה רבי חיים קנייבסקי זצ"ל הביא ראייה לכך בירושלמי קידושין כ"ב ב' עשה מצוה אחת מטיבים לו ומאריכים את ימיו ונוחל את הארץ, אמר רבי יוסי בי רבי בון מי שייחד לו מצוה ולא עבר עליה מימיו, אמר רבי מר עוקבן כגון כיבוד אב ואם.

ועצה זו נתן מרן שר התורה לבחור בר מצווה בן של אברך חשוב ביותר מאשקלון, כדרך עלייה בתורה וביראת שמים, והבחור ירד מדרך התורה, אבל היות וכיבד את אביו כמצווה יחידה כציווי שר התורה לכן פתאום באמצע ימי בחרותו חזר בתשובה שלימה.

ויתכן, שאדם שאכן הקפיד כל ימיו בשלימות על מצווה אחת, אכן היא תביאנו לידי קיום כל המצוות.

אומנם גם מי שרק עכשיו מקפיד מאוד במצוות חשובות מאוד כגון כיבוד הורים, ושמירת הלשון, באלו המצוות גם אם לא היה שלימות מאז ולתמיד אלא התחזק לקיימם בשלימות באמצע חייו, זכות מצווה חשובה זו תחשב כמושלמת גם אם נחסרו לשלמותה שנים קודמות שלא הקפיד בהם, ועל פי הסבר זה יוצא שאין מחלוקת בירושלמי הני"ל, וגם דברי הרמב"ם מתאימים לדברי כל הדעות שבגמ'.

בשיעור עם תלמידי המצוינים בכיתה ח' תורת אמת ב"ב, למדנו משנה סוטה פ"ג משנה ד', עונשה של אשה סוטה שאכן נטמאה ושתתה מהמים המאוררים, שאינה מספקת לשתות עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות והיא מתמלאת גידין, והם אומרים הוציאוה שלא תטמא את העזרה. אם יש לה זכות, הייתה תולה לה. יש זכות תולה שנה אחת, יש זכות תולה שתי שנים, יש זכות תולה שלש שנים.

ובגמרא מפרשים שזכות התורה היא שתולה לה שהולכה בניה לבית הספר והמתניה לבעלה שיצא חוץ לעיר לעסוק בתורה:

ומאוד התפעלנו עד כמה מידת הדין כביכול מתקפלת מול מידת הרחמים, שהרי כל אמא אפילו גויה שולחת דואגת ושולחת את ילדיה לבית הספר, או בשביל שילמדו או בשביל שהיא רוצה שקט מהם לכמה שעות, וכן הרבה נשים יצאו לקראת בעליהן שמגיע מרחוק, וממלאות את שדה התעופה בהמתנה עם שלטים וכו', אז מה פתאום יחשב לה לזכות מה שטורחת עבור בניה ובעלה?

אלא שבכל זאת, התוצאה היא שבגללה ילדיה ובעלה הלכו ללמוד תורה, ולמרות שזה כביכול בדרך אגב, בכל זאת זכות היא עבורה, שמגן עליה מבדיקה שהתורה מעוניינת שהיא תיבדק בה, ואם חטאה יחול עליה קללה מוחשית שכתובה בתורה במפורש, שהיא אמורה מיידיית להתפוצץ תוך כדי שתייתה את המים המאוררים על טומאתה בכדי שכל הסוטות ישמעו ויראו ולא יחטאו.

(ואכן יש שיטה במשנה שאין מצב שהבדיקה שהתורה קבעה, תידחה בגלל זכות, ע"י שם).

ולמרות כל זאת לפי דעה אחת במשנה הזכות עוזרת לה למות לאחר שנה עד 3 שנים, תוך כדי שהיא נחלית ונחלשת ובסוף היא מתה, אבל היא זוכה לפחות ביזיונות, וגם היא זוכה לחזור בתשובה משך כל השנים הללו, וכל זה בזכות שמגיעה כביכול בדרך אגב.

וזה מוכיח עד כמה מידת הדין מתקפלת בפני מידת הרחמים, כמה כוחה של זכות חלשה עוצמתה עצומה מול מידת הדין.

וכל זה הקדמה לעניין שמירת הלשון, שהחפץ חיים כותב בספר שמירת הלשון ח"א שער הזכירה פ"ב ע"פ הזוהר הקדוש, שהנהגת הקב"ה במידה כנגד מידה, שאם אדם בולם פיו לא לדבר ולא לשמוע לשון הרע, כך הקב"ה נוהג עמו, שלא ישמע ולא יקבל קטרוג על אותו אדם.

ועד כמה שהקושי גדול יותר, כך השכר הוא עצום פי כמה וכמה, כי דורו של אחאב כולו היו נשמרים מלשון הרע לכן ניצחו במלחמות, ואכן בדור שכל הדור מתוקן בעניין קל יותר לשמור לא לדבר לשון הרע, אבל בדור שלא כולם נשמרים, ובפרט כשאדם נמצא באילוף גדול בחבורה של מדברי לשון הרע, כשרואה אחרים מקילים לדבר לשון הרע והוא נוצר פיו ואזנו, בוודאי שכרו הרבה מאוד ויזכה לנצח

אם באפשרותך לתרום עבור הדפסת הגדה של פסח וטהר לבנו או עבור ספרי ועלוני וטהר לבנו – התקשר 0527120333